

Kolozsvári Grandpierre Endre

A TRIANONI VILÁGÖSSZEESKÜVÉS

**MIÉRT SÖPRI EL A
TÖRTÉNELEM A
TRIANONOKAT?**

1

**KÖTÖTT KÉVE - VÉDŐKAR FÜZETEK
1996 MÁJUS**

**KÉT KÖTETBEN
(ELSŐ KÖTET)**

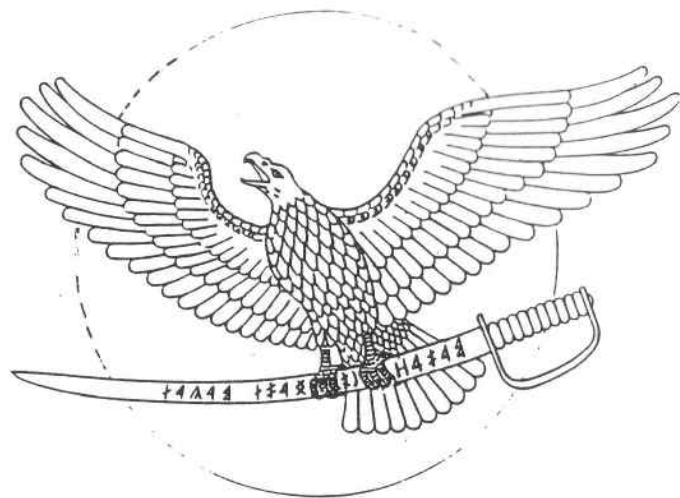
KOLOZSVÁRI GRANDPIERRE ENDRE

**TÖRTÉNELMÜNK KÖZPONTI
TITKAI
(SOROZAT)**

7. SZÁM

**MIÉRT SÖPRI EL A
TÖRTÉNELEM A
TRIANONOKAT?**

TITOKFEJTŐ KÖNYVKIADÓ

A sorozat célja:

Bizonyítékokkal alátámasztott magyar őstörténet alap-ismereteinek terjesztése abban a szellemben, hogy önmagunkat csak nemzetünk megismerése által ismerhetjük meg. A történelem az emberiség tapasztalatainak összessége. A magyar történelem a magyarság tapasztalatainak összessége. Ezen tapasztalatok megszerzését kívánjuk segíteni sorozatunkkal.

Titokfejtő kiadó:

Magyar Védőkar Mozgalom kiadásában
VII.SZÁM

Készült: a M. V. M. műhelyében
Nyomdai munkáért felelős: Pap-Nemes János

TARTALOM:

I.

Bevezető

Mi történt a hunok bejövetele előtt?

Miként következett be a hun világbirodalom feldarabolása?

Mi történt az avarokkal?

Miként bukott el az avar birodalom?

Mi történt az avar birodalom bukása után?

Még néhány véres lépcső Trianonig

Újabb honfeldarabolás

II

A Tudományos Trianon-Bizottság tájékoztató közleménye

Bevezető

Főbb vizsgálati tételeink

Tényekről, tények értelmezéséről

Kik ítékeztek Trianonban?

Büntény történt-e Trianonban?

A bűncselekmény tényének bizonyosságai

Nemzetközi bűncselekmények megítéléséről

Kirekeszthetők-e a vizsgálatból a titkos tényezők?

Lehetséges-e hogy Trianonban megtévesztették a világot?

Miként és miért rekesztették ki Magyarországot?

Miként hozták meg döntéseiket?

A világ legnagyobb csalása

Bűnös armageddoni cselfogások

Sötét bűvészkedés az önrendelkezés elvével

Az "Úniót" kimondó un. Gyulafehérvári határozatokról

Történelmi döntés megtévesztéssel

Hamis jogalapok látszatának megteremtése

A tárgyalások meghökkentően különös vonása

Tragikus fejlemények, következmények

Miféle testületek hozták a trianoni határozatokat?

A titokzatos piramis

Orvháború a háború után

A béke fogalmának sátáni értelmezése
 Bűnös mesterkedések a háborús felelősség körül
 A Magyarország ellen hozott trianoni döntések
 Kimondatlan és koholt magyarellenes vádak
 Visszaélés a népek békevágásával
 Békejobbot nyújtani barátnak s bűnösöknek
 Benes és az igazságkibelezés
 Miként tájékoztatta Benes a világ vezetőit
 A háború félelmetes indítása
 A szarajevói merénylet rejtélye
 Magyarország miniszterelnökének meggyilkolása
 Miért ölték meg Tisza Istvánt?
 A háború nyitó- és záróakkordja
 Titkos mozgólódások
 A világösszeesküvés embere színrelép
 Szazonov sátáni útja
 A győztesekhez csapódó kis sakálok
 Miként készítették elő a nagy világpusztulást?
 A leggyengébb láncszem luciferi elmélete
 Miként került sor az első nagy moszkovita
 patkányeregetésre?
 A patkányforradalom tett-e lehetővé Magyarország
 feldarabolását?
 Példátlan kultúrbotrány
 A népszavazás elvének kijátszása és megtagadása
 A soproni szűrőpróba
 Miért Magyarországot sújtották le a legkegyetlenebbül?
 Koholt ürügyek Magyarország feldarabolására
 Érdeke volt-e a győzteseknek Magyarország szétzúzása?
 Miért dobták oda Erdélyt Romániának?
 Melyik ország volt a "népek börtöne"?
 Volt-e bármilyen joga a győzteseknek Magyarország
 feldarabolására?
 Érdeke volt-e a győztes hatalmaknak Európa történelmi
 rendjének szétzúzása?
 Megvesztegetési világtülekedés
 A pendely-akció

A győzelemmel való visszaélésről
 A köznapi és politikai gondolkodásról
 Világméretű, emberiségléptékű gondolkodásról
 A nagy történelmi kataklizmák háttérókaikról
 A békemaffiát mozgató haóerőkről
 A háború előkészítésén munkálkodó világuralmi erők
 Világuralmi törekvések útjában álló akadályok
 Háborús hírverés Magyarország ellen
 Mégegyszer a világkormány létéről-nemlétéről
 Hol van a bajok gyökere?
 Terjeszkedő népekről
 A párizsi Grand Oriens szabadkőműves páholy
 Miért Párizs volt a színhely?

Irodalomjegyzék

"Kizökkent az idő, oh kárhozat"

Shakespeare

Áldott, aki helyrezökkenti azt!

"Sátán, az ős lázadó vezér egybegyűjti az elbukott angyalokat és minden korszak valamennyi gonoszát. Hadserege oly nagy hogy elborítja a föld színét (...) Ekkor érkezik el az a nap, midőn a bűnös elveszi megérdemelt büntetését, a bűn zsoldját: a halált, és Isten a bűnt örökre kiirtja." (Spicer A. V.)

BEVEZETŐ

TÖRTÉNELMI TÁJÉKOZTATÓ

TITKOS ERŐK MŰKÖDÉSE A TÖRTÉNELEMBEN ÉS A MAGYAR TÖRTÉNELMI TRAGÉDIÁK

A trianoni országvesztésről szólva a titkos erők tevékenységéből kell kiindulnunk. Mert hiába próbálja elhitetni a hazugság: máig sem világos, mi történt Trianonban s miként következhetett be, hogy tárgyalóasztalnál élve-feldarabolásra ítéljenek Európa közepén egy olyan, ezer évek óta fennálló, természetes történelmi úton, öntörvényűen kialakult országot, amely kétségtől Európa tartópillérei közé tartozott.

Az sem világos, miként hajthatták végre az ország- és népgyilkos határozatot? Nem világos az sem, miként egyezhetett és törődhetett bele a magyar, Európa egyik legrégebb és legvittebb nemzete ősidők óta fennálló országának sötét erők által kitervelt és végrehajtott élve feldarabolásába?

Teljesen érthetetlen az is: kinek állhatott érdekében az Európában Kelet és Délkelet felé ezer év óta viszonylagos biztonságot és történelmi egyensúlyt biztosító, „Európa (és a kereszténység) védőbástyája”-ként emlegetett Magyarország szétzúzása, eleven tagjainak lemetélése és odavetése olyan újonnan, mesterségesen létrehozott államalakulatoknak, melyeknek népei még semmiképpen sem nyújtottak kellő történelmi bizonyosságot államalkotói érettségükről, politikai erkölcsi szilárdságukról, s amelyeket a történelmi folyamatok és törvényszerűségek teljes figyelmen kívül hagyásával, soknemzetiségű mozaikállamokként hoztak létre.

trianoni ország- és néphóhérlás hazánkban egyetlenként vált közfoglommá, jóllehet - horribile dictu! - történelmünk

során nem egyetlen hasonló tragédiát, de számos országdarabolást éltünk már át.

Közbevetőleg itt egyetlen figyelemfelkeltő megjegyzést, mint különleges érdekességet: a trianoni országdarabolás nem háborúban hanem háború után történt, tehát akkor, amikor a fegyverek már elhallgattak akkor, amikor a magyar hadsereg már letette a fegyvert, pontosabban: akkor, amikor az ország védelmére, felségterületének megőrzésére hivatott magyar haderőt áruló vezetői hamis érvekkel már leszerelték és ily módon az országot védtelenné tették.

Mindez a leghatározottabban módon titkos erők tevékenységére utal.

„Trianon” fogalma tehát kiválóan alkalmas rá, hogy a hazánk léteire törő titkos háttérerők, nemzetközi összeesküvések jelzéseként, jelképeként alkalmaztassék történelmi tragédiáink szinte beláthatatlan sorára.

Tárgyunktól eltérő lévén, természetesen nem merülhetünk bele ennek a tragédiatorozatnak a tüzetes vizsgálatába, csupán annyira térünk ki minderre, amennyire elkerülhetetlenül szükséges a tágabb megértés biztosítására.

Miként egy korábbi munkámban (Tízezer évi küzdelem hazánk megmaradásaért) már kifejtettem, jelenlegi ismereteink szerint történelmünk során tizenkétszer veszítettük el hazánkat. Igaz, lesújtó, döbbenetes tény ez. Annál felemelőbb, vigasztalóbb azonban hogy immár tizenkét alkalommal visszaszereztük, visszavívtuk hazánkat. Minden hazavesztést honvisszavás követ. Ez a tény jövőnkbe világít. Hazánk és népünk legyűrhetetlen erejét semmi sem példázhatja jobban.

Nem tárhatom itt fel a Vízözöntől kezdődően a honvisszafoglalások teljes történetét (nem is szólván arról, hogy adataink is gyérek, annál gyérebbek, minél inkább haladunk visszafelé az időben). Ezúttal tehát csupán a legutóbbiakra térhetünk ki, azokra is csak átfutóban, a rendelkezésünkre álló tények nyomvonalát követve.

MI TÖRTÉNT A HUNOK BEJÖVETELE ELŐTT?

A szármatákkal egyesült szkíta dákoknak a 107. évben történt leveretése, vérbefojtása után a háborúkra, terjeszkedésre berendezkedett római rabszolga birodalom elképesztő véráldozatok árán ráterpeszkedett Nyugat és Dél-Magyarországra, (ekkori újabb nevén Pannoniára és Dákiára) Erdély tartományára és megkezdte hatalmi szervezetének kiépítését, a tájidegen négyszögű várakat, őrtornyokat, a légiók közlekedését biztosító híres római hadiutak rendszerét, valamint a jobbára köüléses cirkuszokat (Panem et circenses - kenyér és cirkuszt a népnek!) (Egyébként maga a panem - kenyér - szó is a pannonoktól származik, lásd pánkó szavunkat - kenyérke, kicsi kenyér)

A fegyveres rabszolgahad nyomában a hódítók - milyen jellemző ez a területablók népellenes intézkedéseire! - új területfelosztást vezettek be, a Kelet-Dunántúlt Pannonia inferiorrá, a Várföldig (Burgenland) nyúló Nyugat-Dunántúlt és a Dráva-Száva között Pannonia superiorrá tagolták. (Lásd a jelenlegi történelemellenes szlovák területfelosztási mesterkedéseket).

De a Kárpátok közén továbbra sem, volt béke. A szabadon maradt keleti országrészek felől a szkíta népek új meg új támadásai zúdultak szakadatlanul a megszállt ősi tartományra. Felbolydult germán népek is be-betörték. A római megszállók helyzete mind tarthatatlanabbá vált. Végül is másfél évszázad után a jobb belátás kerekedett felül és 271-ben a rómaiak Dákiát kiűrítve a Duna vonaláig húzódtak vissza.

Ezt követően az északi skanzeni népgyárban elsokasodott germán népek rátörték a Pontusi-tenger (Fekete-tenger) fölötti Nagy-Szkítiára, majd a nagy hun visszavágás elől nyugatra menekülve betörték a Kárpát medencébe. A hunok innen is kiverték őket.

Nem egészen egy évszázaddal Dákia kiürítése után már itt voltak a hunok és 375-ben kiverték az egyesült római-germán megszálló hadakat a Kárpát medencéből.

MIKÉNT KÖVETKEZETT BE A HUN VILÁGBIRODALOM FELDARABOLÁSA?

A történelemhamisítás - a hunokkal foglalkozó irodalom csaknem teljes egésze - világszerte hatalmas erőket vonultat fel és adatokat elhallgatva, torzítva, az Attila-fiúk állítólagos viszálykodásában jelöli meg a hun birodalom felbomlásának okát.

Lássuk a tényeket

1/ Attila halála - meggyilkoltatása (453)- után törvényes utódját, legidősebb fiát, Éllakot, akit még maga Attila nevezett ki utódjául, az összeesküvők túsul ejtik, majd a Hun birodalom sorsát megpecsételő nagy nedaoi (dunai) ütközetet követően meggyilkolják.

2/ Dengizik v. Durik (Derék?), a második fiú a végzetes ütközet után a megmaradt hun haderő zömével a keleti országhatárra vonul és 454-től 466-ig, vagyis tizenkét éven át emberfeletti erővel küzd apja birodalmának visszaállításáért., mindaddig, míg titkos ügynökök csapdába csalják, meggyilkolják, levágott fejét Konstantinápolyba viszik és ott a császári palota oromzatára kitűzik.

3/ A harmadik Attila fiú, Irnik (helyesebben: Irnok) vagy Csaba ugyancsak haláláig kísérletezik a nagy szkíta birodalom helyreállításával: székelymagyar népének megfogadja, hogy felszabadító hadat gyűjtve visszatér, azonban reményeiben megcsalatozva, fogadalmát nem tudja teljesíteni, ámde még halálos óráján is erre gondol és végrendeletében legszentebb kötelességként hagyja utódaira a szkíta őshaza visszaállítását.

Vegyük mindehhez még az alábbi tényeket:

■ A hun birodalom ekkor - Attila halála előtt - katonai ellenfél nélkül áll Európában, azaz az egész világon

■ Legnagyobb ellenfele, a Nyugatrómai birodalom porba süjtve hever. Aetiust, az utolsó nagy római hadvezért cselszövő törpe ellenfelei eltették láb alól. Attila 452. évi itáliai hadjárata során az ellenállás utolsó reménye is széfoszlott. Jellemző, hogy a nyugati tudományos és klerikális közvélemény isteni csodának - Leo pápa közbenjárásának - tulajdonítja, hogy Attila visszafordult Róma bevétele előtt. (A visszafordulás valóságos történelmi okait Attiláról írott munkánkban tárjuk fel.)

■ A megalázott, leverett ellenség új eszközök bevetésére gondol: az üldözött állat, mint tudjuk, akkor mar vissza, amikor már nincs hova menekülnie.

■ A Keletrómai birodalomnak nincs esélye Attilával szemben.

■ Ugyanez áll a nyugati germánságra.

■ A Világ Urát semmi sem tartóztathatja fel többé, hogy - világmegváltó tervei értelmében - jogara alatt egyesítse Európát.

Pontosabban szólva: semmilyen katonai erő.

Ilyen körülmények között következik be Attila nagykirály rejtélyes, hirtelen halálára, és kerül sor a hun birodalom sorsát megpecsételő, már jelzett végzetes ütközetre. A legyőzhetetlen legyőzetik, a verhetetlen hadsereg megsemmisítő vereséget szenved, a Világ Urának birodalma elbukik, s testét a győzők feldarabolják.

A gigantikus, rejtélyes világszínjátékra - másfél ezredévnyi időre - ráhull a fekete függöny.

Pillantsunk be, hacsak egy tekintetre is, a sötét színpalak mögé.

Miként győzethetett le, aki verhetetlen volt?

Vegyük a legalapvetőbb tényeket.

Attila milliós hada három fő pilléren nyugodott:

a/ Szkíta-hun nemzetiségű erők: kétségkívül ez volt a hun hadszervezet alapja, legképzettebb, legvitézesebb része (ezt még maga a gót Jordanes is kénytelen elismerni), s ez tette ki a hadsereg zömét.

b/ A keleti gótok három részre tagolt, három király vezette hadserege.

c/ Ardarich gepida király hadserege.

Tudnunk kell, hogy Attila legbensőbb, legfőbb bizalmasa, tanácsadója, főminisztere Ardarich volt. Attila korlátlanul bízott benne. Oka volt rá, Ardarichot ő emelte fel vesztett háborúja után, mikor hadseregét széjjelzúzták, hatalmát megsemmisítették. Kiben bizzon meg az ember, ha abban nem, akivel jót tett? (Hiszen „Jótettért jót várj” és „Légy jó mindhalálig”) Attila maga mellé emelte, minden kinccsel jóval elhalmozta, főemberévé tette. Vakon bízott benne.

Attila ugyanis hitt a népek fölötti igazságban és abban, hogy idegen népek képviselői is hűséges segítőtve válhatnak. Főemberei, vezérei között szép számmal találhatunk idegeneket. Ardarich mellett ott volt a keleti gótok három királya, Valamir, Theodemir és Videmir. Ők vezették a hatalmas seregrészeket. A titkon gyülekező nyugatrómai, keletrómai és nyugati germán hadak a 454-es évben- „közönséges hadgyakorlatról van szó” - félkörben szépen körülkerítették a hun birodalmat, majd egyszer csak rátörtek, betörték.

Talpra serkent természetesen a hatalmas hun haderő is és visszacsapásra készült. Nedaonál (Daonenál = a Dunánál) azonban a döntő pillanatban Ardarich, a gepida király, a legfőbb bizalmi ember, stratégiailag központi helyet elfoglaló seregével együtt átállt az ellenséghez. Vele együtt átpártoltak Valamir, Theodemir és Videmir hadai más idegen nemzetiségű hadcsoporthoz egyetemben. A „megbízható hűséges barátok” vasfala váratlanul a hunokra zúdult, akárha elszabadultak volna a pokol fűriái. S hiába küzdöttek halálmegvető elszántsággal hunok - nem volt menekvés. A győzelemre álló ütközet tragikus fordulatot vett. S a két hétig tomboló ádáz öldöklésben, melynek vérözöne - ha hihetünk az egykori beszámolóknak - a Dunát vörösre festette - a világbíró hun hadsereg megsemmisült.

Gondoljunk bele kissé, anélkül, hogy túlságosan a részletekbe bocsátkoznánk, hogy miként mehetett, miként ment végbe mindez, Nyugat és Kelet-Európa haderőinek megszervezése, összehangolása, rejtve, titokban történő felvonultatása, a hun haderő árulásra kész egységeivel való tárgyalások lebonyolítása, annak megszervezése, hogy az megsemmisítő csapásra kiszemelt különálló erők az óramű pontosságával működjenek és az adott pillanatban, adott jelre egységesen lesújtsanak.

Bízvást nevezhetjük mindezt - a nyugatiak felkészülését - a titkos szervezkedés és hadszervezés mesterművének.

Minderről azonban nem szól a krónika. A világ és az utókor (félre)tájékoztatására megfelelően látták az együgyű, ostoba mesék elterjesztését. Az Attila-fiúk okozták a hun birodalom bomlását, mondják. Ha pedig ők okozták, akkor ugyebár, nem létezett összeesküvés, nem léteztek titkos erők, s előáll az a pompás képlet, HOGY A HUN BIRODALOM ÖNMAGÁT PUSZTÍTOTTA EL, MAGÁTÓL BOMLOTT FEL, MINT ÉLETKÉPTELEN ALAKULAT. BŰNÖS MESTERKEDÉSEKET HÁT SENKI NE KERESSEN. A BEKÖVETKEZETT FORDULAT, VILÁG-FORDULAT MAGÁTÓL MENT VÉGBE...

Mert a VAE VICTIS! JAJ A LEGYŐZÖTTEKNEK! kegyetlen igazsága nemcsak a fegyveres leveretésre de a lélektiprásra, szellemi letaroltatásra is vonatkozik. HÉTSZERESEN JAJ A LETAGLÓZOTTAKNAK, MERT AKIT LEGYŐZNEK, LEMESZÁROLNAK ANNAK IGAZSÁGÁT IS ELTIPORJÁK, SZELLEMISÉGÉT IS MEGHAMISÍJTJÁK, LELKILEG IS MEGFOJTJÁK, BEFEKETÍTIK ÉS MINDEN LEHETSÉGES MÓDON MEGGYALÁZZÁK, MEGRÁGALMAZZÁK S BŰNÖSKÉNT ÁLLÍTJÁK A VILÁG ELÉ.

A HUN BIRODALOM SZÉTZÚZÁSÁT, S A FEGYVERES TÁMADÓK RÉMTETTEIT KÖVETŐEN

ÚJ HADSEREG INDULT EL A HUNOK ELLEN, A FEGYVE-RES HADAKNÁL FÉLELMETESEBBEN PUSZTÍTÓ SZELLEMI HADSEREG, MINDEN ELLENNÉLEMÉNYT LETAROLÓ SZELLEMI VILÁGHADSEREG INDULT ROHAMRA S KEZDTE MEG MÁSFÉL ÉVEZREDEN ÁT TARTÓ HUNOKAT BEFEKETÍTŐ TEVÉKENYSÉGÉT...

A megmaradt hun seregrészeknek menekülniük kellett. Dengizik-Derék keletre, Nagy-Szkitia felé tartott a megmaradt hun harcosok zömével.

Csaba a kisebbik fiú hamis keletrómai ígéretésekben reménykedve, Székelyföldön át a Keletrómai birodalom felé vette útját.

Befejeztetett. A hadsereg szétzúzva, kiüldözve, a lakosság vérbefojtva, s három korlátlan világhatalommá nőtt erő, a Nyugatrómai meg a Keletrómai birodalom és a nyugati germánság, az akkori világ három győzelmessé vált hadereje állt a letaglózott óriás vérbenázó teteme fölött.

Sejthették azonban: olyan óriás ez, amely halottaiból is feltámadhat, s nem elégedtek meg a győzelemmel: feldarabolták az legyőzött óriás tetemét. Ki kellett elégiteniök a hátbatámadókat, a pártütőket is, akik követelték kiérdemelt vérdíjukat. Feldarabolták hát a leölt óriás tetemét: a keleti gótoknak a birodalom nyugati, míg a gepidáknak a keleti részét vetették oda. Hunniát előzőnlötték a germán népek az Északi Kárpátoktól a Székely havasokig.

Elvégeztetett. Belül két állig felfegyverzett idegen haderő veszi át a hatalmat. Kívül három világhatalom áll fegyverben őrt a legázolt óriástetem fölött. Soha többé nem támadhat fel már az! Örültség ebben mégcsak reménykedni is. Győzelmes teljhatalomra jutott világerők ellenében ki vehetné fel sikeresen a harcot?

MI TÖRTÉNT AZ AVAROKKAL?

S mégis vajon mi következett? Mit végeztek a párkák? Mit hozott a történelem?

A fejlemények fölöttébb meglepőek és különösek. A hun birodalom bukását, végzetének beteljesedését az Attila-fiúk utóvédharcainak megszűnésétől, Dengizik (Durik-Derék) halálától, a 466-os évtől kell számítanunk.

Csaknem pontosan száz (98) év múltán 564-ben már itt teremnek az avarok.

És ismét helyreáll az ősi szkíta birodalom. Hogyan? Világot vérrel borító hősi küzdelem árán? Hiszen a körülmények ismeretében csak erre gondolhatunk.

Szó sincs semmi ilyesmiről. Mert bármily hihetetlennek tűnik is, mégis úgy igaz - az avarok jobbra békésen szereztek vissza a nagy szkíta birodalmat.

Egy évszázadig tartott a vérdíjon, áruláson szerzett uralom. A megjutalmazott árulók hajbakaptak a zsákmányon. A vérdíjon szerzett országon nem volt áldás. Miként Nagy Géza historikusunk írja „A germán uralom százada nem állt egyébből, mint a népek folytonos tolongásából(...) E harcok alatt annyira kipusztult Pannónia, hogy Videmir a gótok egy részével odahagyta s Itáliába, majd Galliába költözött. Nem sokkal később meghalt Theodemir (473) s fia, a későbbi Nagy-Theoderik (...) 474-ben szintén kivándorolt.”

„Félszázad leforgása alatt a Magyarország birtoka fölött osztozkodó germánok közül csak a gepidák maradtak meg.”(A magyar nemzet története I. CCCXXXIV-VIII)

Hamarosan a gepidákra is rájárt a rúd. A pusztulás útjára vetett országba 537-ben beköltöznek a longobárdok. Életre-halálra továbbfolyik a marakodás. A gepidák csaknem nyom nélkül kipusztulnak. De a longobárdoknak sincs maradásuk. Keleten gyülekezik már az új félelmetes szkíta-avar hadsereg. A TÖRTÉNELEM ÓRÁJA ISMÉT ÜTNI KÉSZÜL. JOBB BE NEM VÁRNI A CSAPÁST.

Alboin, a longobárdok királya bölcs elhatározásra jut s a reménytelen és hiábavaló vérontást elkerülve, elődei példáját követve ő maga is Itáliába költözik (a mai Lombardiába, amely mindmáig őrzi nevében is a longobárdok emlékét) s az avarokkal barátsági szerződést kötve, visszaadja a Kárpát medencét jogos tulajdonosának, a szkítamagyarságnak.

MIKÉNT BUKOTT EL AZ AVAR BIRODALOM?

Közel negyed évezred után ismét összefogtak a nemzetközi titkos erők az új szkíta birodalom megdöntésére. A nagy rabszolgatartó Római Világbirodalom örököse, a „Szent Német-Római,, birodalom császára, Charlemagne - Nagy Károly vezetésével megindult az avar birodalom szétfűzéséért folyó fegyveres - és titkosdiplomáciai - küzdelem. A háború közel nyolc esztendeig tartott. (Az avarok elleni titkos háború anyagát, adattárát természetesen megsemmisítették, s ennek menetére, fordulataira csupán bizonyos tényekből következtethetünk:

■ Nagy Károly vezérkara, fő hadteste az Avar birodalom nyugati határára települ, innen irányítja a (titkos) hadműveleteket

■ Az Avar birodalom egysége - éppen ekkor, ebben a veszélyeztetett helyzetben - megbomlik, az avar fejedelmek, kagánok egymás ellen fordulnak, egymás létére törnek

■ Ha elvetjük annak lehetőségét, hogy örültekről vagy beépített fejedelmi árulókról van szó, úgy csak azzal számolhatunk, hogy az avarok számára létfontosságú avar egység megbomlása diverziós mesterkedések, megtévesztő ígérgetések, megvesztegetések következménye. Érvényesül az ókori mondás: DIVIDE ET IMPERA (Oszd meg és uralkodj!)

■ Az egymással marakodó avar kagánok kezéből kifordul a hatalom, gyászos halállal ők maguk is elporlanak, és az Avar birodalom széthull, a hódítók könnyű zsákmánya

lesz. A győzők arannyal megrakott karavánok sorával szállíthatják nyugatra az Avar birodalom kincsét. Az avarok kincse, miként ezt a fiatal, még romlatlan Ady verse tanúsítja, mindmáig ott él valahol a magyar népi köztudat mélyén:

Zengett az Avar-domb
Ősi, csendes éjeken
Apám kis földjén.
Zengett az Avar-domb,
Nekem zengett, csak nekem

Vad népe Bajánnak,
Véres fejű avarok
Nekem üzentek :
„Vad népe Bajánnak
Neked kincseket hagyott.

Zengett az Avar-domb,
Kiszöktem egy hajnalon
Az ősi kincsért,
Zengett az Avar-domb,
Mélyedt, mélyedt a halom.

Vad népe Bajánnak,
Béna lesz már a kezem:
Ások, csak ások.
Vad népe Bajánnak:
Azt a kincset keresem.”

.....(Ady Endre: Az avar-domb kincse)

Miként Ady verse is tanúsítja, bennünk él avar eleink, Baján nagyagán és az avar kincsek emléke, éppen úgy, akárcsak Attila sírja, az Isten Kardja és mint földünk még föltáratlan mérhetetlen szkítakori kincstömege...

MI TÖRTÉNT AZ AVAR BIRODALOM BUKÁSA UTÁN?

796-ban húzták meg az Avar birodalom fölött a halálharangot.

Pontosan egy évszázad múltán, 896-ban már itt voltak Hung (Hungár) ősi váránál Álmos és Árpád honvisszafoglaló magyarjai.

A Kárpát medence akkori állapota:

Az Avar birodalom felbomlását követően az országot hatfelé darabolták: s hat frankoszláv illetve bizánci-bolgárszláv fejedelemség alakult. Jellemző módon valamennyi „fejedelemség” élére magyarnevű vazallus vezetőket állítottak: Laborc, Zobor, Salán v. Zalán, Mén-Marót, Gyalu v. Gyula (Gelou) meg Galád.

A 796. és 896. között újólág - s ki tudja, hányadszor - bekövetkező száz évi köztes időt a hazavesztés és honvisszafoglalás között - ősmonda-füzéreink tanúsága szerint - egyfelől egy új hős, a félig Isten, félig ember Álmos fogantatása, születése, hadseregszervezése és fiának, Árpádnak felnövekvése töltötte ki. Másfelől a honvisszafoglalást előkészítő előcsatározások, az Arnulf német császárnak nyújtott katonai segítség, továbbá a hatalmi vákuumba került Kárpát medencét megszálló bolgárszlávok elleni katonai csapás.

A két világhatalom vazallus csapatai által megszállt, hatfelé darabolt országban aggasztó állapotok alakultak ki. Ezért indultak segítséget kérő követségek az országhatárokon kívül tartózkodó magyarok vezéréhez. Árpád hadai minden ellenállást elsöpörtek, s az idesiető görög-bolgárszláv sereggel történt összecsapástól eltekintve, a honvisszafoglalás békésen, az őslakosság ujjongó részvétele mellett zajlott le. Miként Anonymus írja - „senki sem merte kezét emelni rájuk”.

(Felvetődik a kérdés: mit kerestek a rómaiak, gótok. Gepidák, longobárdok Magyarországon, s mit kerestek később a tatárok, törökök és más térídegen népek? Mi

hozta ide őket? A válasz kézenfekvő: a rablás, területtragadozás ösztöne, a világhódítás tébolya.)

MÉG NÉHÁNY VÉRES LÉPCSŐ TRIANONIG

A honvesztések és honvisszavételek sora, mindezzel még korántsem zárult le. A Géza és István kori nagy magyarságroppantó összeesküvéseket itt átugorva, említsük meg a tatárjáráskori nagy magyarellenés világmaffiát.

Amit az 1241-1242. évi tatárjárásról tudnunk kell: a tatárok a magyaroknak - éppúgy, mint szomszédainknak - szóban minden lehetséges előnyt felajánlottak csatlakozás, hadi együttműködés fejében. A hevesvérű magyarok azonban - a csehekkel és osztrákokkal ellentétben - e sértő ajánlattól felbőszülve, felkoncolták a tatár követeket.

1240. őszén az akkor óriásinak számító, félmillióra becsült tatár hadsereg a magyar határszélre telepedett s itt időzött közel fél esztendőn át a Magyarország elleni támadás megindításáig. (Emlékeztetnünk kell itt Nagy Károly hadainak hasonló eljárására.) Mit műveltek a tatárok ezalatt a magyar határon, nem tudni. A hivatalos indoklás: erőgyűjtés a támadásra. Bizvást hozzátehetjük a valóságos cél az ország kikémlése, bomlasztása, a belső-külső árulókkal való kapcsolatok kiépítése. (Keleti vándorkereskedők - titkos ügynökök - járták keresztül-kasul az országot, s kívül-belül folytak a titkos tárgyalások.)

1241. március idusán, a tatár támadás megindulásakor, a külső és belső árulás már kívül-belül hálóba fonta Magyarországot. A saját ütközetben (1241. április 11.) a királyi magyar hadsereget a tatárok lemészárolták. A központi ellenállás széthullt, a király, IV. Béla külföldre menekült. Ámde az elkeseredett védelmi küzdelem életre-halálra, területről területre, várról várra továbbfolyt még egy teljes éven át.

A bekövetkezett pusztulás leírhatatlan. Az Édenkerthez hasonlított ország a tatárjárás során letarolt, elvadult pusztasággá vált. A tömegmészárlás XIII. századi

nagymesterei, a mongol tatárok halomra ölték az embereket, jószerint az egész magyarságot legyilkolták, a településeket a földdel tették egyenlővé, kő kövön nem maradt. Egykorú kútforrások szinte gyásjelentésszerűen, befejezett tényként közölték: **MAGYARORSZÁGOT A TATÁROK ELPUSZTÍTOTTÁK.**

Csakis azok a magyarok maradtak meg - a tatárok által hadirabszolgának keletre hurcolt magyarokat kivéve - akik külföldre menekültek vagy járhatatlan erdőségek mélyébe és mocsarakba rejtőztek. Gyulafehérvár romjain - miként erről egykorú utazók beszámolnak - négy méter magasságáig még évtizedek múltán is ott vöröslött a leölt magyarok vére.

Ez történt - a tatárok Magyarországra törtek be, itt dü-höngtek, itt öldököltek közel két éven át és megrokkantan in-nen fordultak vissza. Letagadhatatlan történelmi tény, hogy Magyar-országon tört meg a tatárok nagy nyugati roham. A magyarok saját testükből emeltek eleven húsfalat a tatárok ellenében: önmagukat s önmagukkal Európát védték. Így véreztek el.

Ez tény. S az is, hogy a magyarok is megtehették volna azt, amit szomszédjaik, amit Babenbergi II. Frigyes osztrák ural-kodó herceg és I. Vencel cseh király tett - kiket a képtelenség-eken is átlépő történelemhamisítás, gátlástalan hazudozás hova- tovább Európa árulóiból Európa megmentőivé próbált felhami-sítani -, hogy roppant kedvezmények fejében (pl. kikerülik az országot, miként a csehekkel tették, vagy idegen területeket ajánlanak fel - az osztrákoknak három magyar megyét engedtek át az árulás fejében -: a magyarok is összepaktálhattak volna a tatárokkal. Ebben az esetben a tatárokat semmi sem állíthatta volna meg, és Európára, egész Nyugat-Európára ki lehetett volna tűzni a táblát: **KAPUT!** Vagy magyar szóejtésben: **EURÓPÁNAK LÖTTEK!**

Mert a tatárok Dzsingisz kán végakarata értelmében nem Magyarország, hanem Európa ellen jöttek, azzal az

elhatáro-zással, hogy maradéktalanul elfoglalják „a legszélsőbb tengerig” - az Atlanti-óceánig.

Végre, másfél esztendei örült öldöklés után a küzdelembe belerokkant tatárok kitakarodtak hazánkából. Elvadult gyombur-jánzástól, farkascsortáktól kellett visszafoglalni az országot. (Ekkortájt jelentek meg Magyarország Kárpátokon túli, Havas-elvi vidékein a Balkánról felszivárgó mai valach-ruminok elődei, a tatárvezetőkül tüstént felkínálkozó kara-ulughok - fekete oláhok - első kóbor csoportjai.)

ÚJABB HÖNFELDARABOLÁS

Két és fél évszázad múltán újból beérett a Magyarország elleni összeesküvés vetése. Hunyadi Mátyás király ugyanis kihívta maga ellen a sorsot, mikor nyugati ellenségeink ellen fordulva megszállta Habsburg-Ausztria túlnyomó részét és Bécs városában ütötte fel főhadiszállását.

Röviddel ezek után Mátyás királyt Bécs városában meg-gyilkolták, megmérgezték (1490) s ezzel új lendületet vett a harc a Magyarország fölötti uralom megszerzéséért. Mátyás daliás fiát az utódlásra mindenképpen méltó Corvin Jánost a méregkeverők hamarosan apja után küldték s pár év alatt az egész Hunyadi-családot kiirtották. A Habsburgok százados reményei Magyaror-szág bekebelezésére újjáéledtek. Sötét háttérű cselekvések szag- gatták szét s fordították szembe egymással az ország rendjeit.

Magyarország védbástya szerepe ezekben az időkben ismét megnyilatkozott, hiszen ekkor immár jó évszázada állta a magyarság az Európa meghódítására törő Oszmán birodalom rohamait. Megjegyezhetnénk itt, hogy ez senkit sem érdekelt, de nem erről, másról volt szó, mégpedig nem csupán arról, hogy a nyugati hatalmak örültek a magyarok elvérzésének, hanem arról, hogy a keleti és nyugati világhatalom, a Habsburg- és az Oszmán birodalom összefogott Magyarország megsemmisítésére, hatalmának

megdöntésére. Eként következtek be a titkos országrontásnak azok a mesterkedései, amiket Királygyilkosságok című munkámban ismertettem: trónvillongások és bábkirályok után II. Lajos személyében ezúttal is gyermekkirály került a magyar trónra. (II. Lajos magatehetetlen tízéves gyermek volt, amikor megkoronázták (1516) és húsz éves korára (1526) már végeztek vele.) Fellépett Magyarország ellen a zsidó Fuggerek hatalmas nyugati pénzüligarchiája is. Kelet és Nyugat, tűz és víz, katonai és pénzügyi erő összefogott a magyarok ellen.

Ilyen körülmények között következett be a mohácsi csatavesztés, amelyet hihetetlenül ostoba és feltehetően idegen zsoldban álló kincstári történetírásunk a török katonai fölényével próbál magyarázni, jóllehet ez a magyarok elleni világösszeesküvés kitervelt csapássorozatának csupán első nagy leütése volt. Jöttek nyomában hamarosan a többiek: Buda megszállása, a török „testvérek” által végrehajtott irtózatossá népiítés, az ország háromfelé darabolása, olyképpen, hogy az ekkor még csaknem szín magyar Erdély maradt csupán magyar kézen, az ország többi része négyszáz évre Habsburg és másfél száz évre török uralom alá került. Jellemző a titkos erők mindent átható tevékenységére (megvesztegetés, árulás, csalás, hamisítás - akár csak Trianon-ban), az a körülmény, hogy a nemzet önvédelme az irtózatossá csapások zuhogása alatt teljesen kihagyott (akár csak később a trianoni döntés meghozatalakor). Könnyű belátni: semmi sem bizonyítja ennél a ténynél - az önvédelmi készség kiiktatásánál nyomatékosabban a külső és belső árulás összefonódását. A nemzet ellenállása csak a katasztrófa lezajlása után támadt fel (akár csak a trianoni merényletet követően), de akkor elemi erővel: A VÉG-VÁRI VITÉZEK MÁSFÉL ÉVSZÁZADÁN ÁT OLYAN PÁ-RATLAN HŐSIESSÉGGEL VÉDTE MARADÉK HAZÁJÁT A HÁROMFELÉ SZAGGATOTT MAGYARSÁG AKÁRHA EZER MEG EZER THERMOPÜLAY ZAJLANA ITT, S

HA VOLT VALAHA EPOSZA A HONVÉDELEMNEK, EMBERI HŐSIESSÉGNEK, HAZASZERETETNEK, ENNÉL AZ OSZ-MÁN HÓDÍTÁS ELLEN FESZÜLŐ SZÁZÖTVEN ÉVIG TAR TÓ VÉGVÁRI KÜZDELEMSOROZATNÁL KÜLÖNBET SE-HOL NEM MUTATOTT FEL MÉG AZ EMBERI TÖRTÉ-NELEM. Ugyanez mondható el a magyarságra ráfonódó alattomos, gyilkos Habsburg-polip elleni fél évezreden át tartó magyar szabadságháborúk láncolatáról. Ez vezet el bennünket Trianonig. (És itt átadom a szót a párizskörnyéki békekötések titkait kutató nemes testületnek.)

A TUDOMÁNYOS TRIANON-BIZOTTSÁG TÁJÉKOZTATÓ KÖZLEMÉNYE A TRIANONI HATÁROZATOK ÁTVILÁGÍTÁSÁRÓL

BEVEZETŐ

AZ IGAZSÁGFELTÁRÁS SZÜKSÉGESSÉGE ÉS ELKERÜLHETETLENSÉGE

Bizottságunk elfogultságtól, részrehajlástól mentesen vetette vizsgálat alá egy mindmáig erősen vitatott történelmi eset, az első világháborút követő párizskörnyéki „békekötés”, illetve ezen belül a trianoni „békekonzferencia” magyarvonatkozású határozatait, tekintve, hogy ebben a kérdésben egyáltalán nem jutottak nyugvópontra azóta sem a vélekedések.

Nem vezet bennünket gyűlölet senki és semmi ellen, még azok ellen sem, akik a tárgyalófeleket netán megtévesztették, s az itt hozott határozatoknak haszonélvezőivé váltak, tehát sem a határozatok meghozóiival, sem a határozatok meghozásában a jelek szerint meghatározó szerepet játszó pánszláv-szabaddkőműves mozgalommal, sem a cseh, rumín, zsidó, szerb néppel szemben. Bizottságunknak egyetlen törekvése, egyetlen célkitűzése: a történelmi igazság felderítése.

Égetően szükséges ez minden homályborította történelmi eseménnyel, bűncselekménnyel, így a trianoni határozatokkal kapcsolatban is.

Meggyőződésünk, hogy AZ IGAZSÁG KIMONDÁSA A TÖRTÉNELEM ÉS AZ ÉLET MINDEN TERÜLETÉN AZ EMBERISÉG LEGELEMIBB, LEGFŐBB ÉRDEKE S AZ IGAZSÁG KIMONDÁSA ELÉ SEHOL, SEMMIKÉPPEN, SEMMILYEN OKKAL, ÜRÜGGYEL NEM SZABAD TILA-LOMTÁBLÁKAT ÁLLÍTANI, MIVEL AKKOR, ENNEK KÖVETKEZTÉBEN, MENTHETETLENÜL BEKÖVETKEZIK AZ

EMBERISÉG SZELLEMI BETOKOSODÁSA, MAJD EZT KÖVETŐEN FIZIKAI ELKORCSOSODÁSA ÉS KIPUSZTU-LÁSA. MERT AZ EMBERISÉG SORSA AZ IGAZSÁGHOZ, AZ IGAZSÁG FELTÉTLEN ÉS MINDEN KÖRÜLMÉNYEK KÖZÖTTI KIMONDÁSÁHOZ ÉS ÉRVÉNYESÍTÉSÉHEZ KÖTÖDIK. ÖLD MEG AZ IGAZSÁGOT, SZORÍTSD KOR-LÁTOK KÖZÉ - ÉS ELPUSZTUL A VILÁG. MÁR A NÁZÁRETI MEGMONDTA: „AZ IGAZSÁG VÁLT MEG BENNETEKET!” KIEGÉSZÍTHETJÜK: AZ IGAZSÁG KIMONDÁSÁNAK TILALMA MEGÖL BENNETEKEKET. AZ IGAZSÁG ELFOJTÓI ISTEN ÉS AZ ISTENI TÖRVÉNYEK MEGCSÚFOLÓI, AZ EMBERISÉG LEGVESZELMESEBB ELLENSÉGEI. AZ IGAZSÁG ELFOJTÁSA A BŰNÖSÖK ÉRDEKE. MINÉL NAGYOBB A BŰN, ANNÁL NAGYOBB ÉRDEK FÜZÖDIK TITOKBAN TARTÁSÁHOZ. A VILÁG LEGNAGYOBB BŰNÖSEI AZOK, AKIK SZÁJKOSARAT AKARNAK RAKNI AZ EMBERISÉGRE.

Ebben a meggyőződésben, a történelmi igazságérvényesítés szándékától vezéreltetve, legjobb tudásunk szerint, megal-kuvás és részrehajlás nélkül vetjük vizsgálat alá mindazt, ami a trianoni u.n. „béketárgyalások” során, valamint azt megelőzően és követően magyar vonatkozásban végbe ment. Pontosabban: főleg az itt hozott „tárgyalások” és határozatok titkos háttértényezőinek, történelmi, jogi torzulásainak, bűnügyi jellegű vonatkozásainak vizsgálatára szorítkozunk.

A rendelkezésünkre álló anyag áttekintésekor ugyanis egyfelől megdöbbentő elkendőzésekre, hamisításokra, a tényleges bűncselekmény fogalmát kimerítő csalásokra, megtévesztésekre, ténytorzításokra bukkantunk, másfelől az erről szóló irodalomban a pártatlan és oknyomozó tudományos logikai gondolkodás és következetesség elképesztő hiányosságaira kellett felfigyelnünk.

Meggyőződésünk: nem annyira az okiratok, leleplező adatok, feljegyzések, az u.n. „kényes ügyek” adatainak módszeres, szervezett irtása a fő oka a trianoni határozatok körül burjánzó és már-már szinte áttekinthetetlen zavaroknak, hanem a logikai átvilágítás lépten-nyomon tapasztalható gyöngesége vagy éppenséggel hiánya, a gondolkodás következetességétől való félelem, a szellemi ernyedtségnek, - mondjuk ki - szellemi restségnek mindinkább elhatalmasodó és az álszent jámborkodás, megalkuvás mezében szellemi köd-vizenyővel lassan mindent bevonó tunyasága.

Bizottságunk mindezt kriminológiai-logikai átvilágításra törekszik. Kár volna ismételgetni a már százszor ismételteket. Semmilyen mellékkörülményre való tekintet nélkül, megalkuvás nélkül kizárólag a titkok feltárásának vonalán haladva törvényességi-jogi szemszögből kívánjuk feltárni a tényeket, a trianoni tárgyalások során tetten érhető visszasságokat, törvénytelenégeket, s ha bűncselekmények történtek, úgy a bűncselekményeket s a bűncselekményeket irányító titkos háttérerőket. Meggyőződésünk: az igazság feltárása, a valóságos tények feltárása, az igazság megismertetése és érvényesítése ebben a kérdésben is, az egyetemes emberiség érdeke. Elkerülhetetlen hát kimondani az igazságot itt is, mint minden más kérdésben, bármi is legyen az s bárkinek bármi érdeke fűződjék is elhallgattatásához.

Mert noha már háromnegyed évszázada múlt a trianoni határozatoknak és könyvek, tanulmányok, cikkek áttekinthetetlen özöne árasztotta el az ott történekről a világot - köztük tárgyilagos, érdemes munkák - , mégis annak megállapítására kényszerülünk, hogy Trianon valóságos titkai mindmáig fölfedetlenek. A történeteket tárgyaló tárgyilagos munkák - minden beléjük foglalt érték és nemes szándék dacára - inkább elfedik, semmint felfedik azt, ami a „béketárgyalásokon” végbement. Nem hallgathatjuk el: a tárgy jóhiszemű feldolgozói - a szándékos torzítókról nem is szólva - akaratlanul is hamis képet adnak

az ott lezajlott eseményekről. Vagyis, összefoglalva: a Trianonban történeteket meghamisították, az igazságot lefedték, hazugságokba burkolták, elködösítették, a világot félrevezették.

Megkönnyíti a feltárást, hogy háromnegyed évszázaddal a trianoni tárgyalások után immár lehetségessé, de egyben létfontosságúvá is vált az itt hozott „döntések” ismeretlenül hagyott okainak és körülményeinek ismertetése, s a világ felelős hatalmi tényezői elé tárása mindazoknak a jelenleg is ható kiolthatatlan és kibékíthetetlen ellentéteknek, amelyek ma is nyugtalanítják a világot s új meg új fenyegetések, viszálykodások, veszedelmek forrásai.

Egyetemes emberi érdek tehát az itt végbement események valós tényeinek, körülményeinek, mozgatóerőinek pártatlan kivizsgálása és mindazoknak a tudomására hozása, akik világunk sorsáért sorsának alakulásáért felelősek.

FŐBB VIZSGÁLATI TÉTELEINK

Kutatómunkánk során többek között a következő kérdéseket vettük vizsgálat alá:

Bűncselekmény történt-e Trianonban?

Milyen előzmények és körülmények közt került sor a trianoni tárgyalásokra?

Kik irányították a tárgyalásokat?

Miként valósult meg a béke, illetve milyen béke jött létre a tárgyalások nyomán?

Tisztázták-e kellő vizsgálatok alapján a háborús felelősség kérdését s megállapították-e kiknek a bűne volt a háború, kik szervezték meg és kik bűnösek kirobantásában?

Ellenőrizték-e, hogy a magyar felségterületekre sóvárgó és Magyarország feldarabolásában érdekelt felek adatai helytállóak-e, egyeznek-e a valósággal és a történelmi tényekkel?

Milyen elvi, etikai, jogi, történelmi alapokon hozták meg a határozatokat és mennyiben tekinthetők azok a győztes hatalmak egységes, közösen meghozott döntéseinek?

Miként valósult meg a pártatlan ítélkezés nélkülözhetetlen előfeltétele, elemi követelménye, a másik fél meghallgatásának elve?

Megvizsgálták-e a tanácskozás során, hogy megvannak-e az igazságos ítélkezés jogalapjai?

Gondoskodtak-e a határozatokat befolyásoló nyilatkozatok és adatok megfelelő ellenőrzéséről?

Megvizsgálták-e döntéseik történelmi háttérét, történelmi alapjait és igazságos voltát?

Felmérték-e határozataik megvalósításának következményeit?

Mit tettek az irányzatos, hamis állítások, történelemhamisításra épülő mesterkedések leleplezésére és kirekesztésére?

Mit tettek a küldöttek befolyásolásának és megvesztegetésének megakadályozására?

TÉNYEKRŐL, TÉNYEK ÉRTELMEZÉSÉRŐL

Nyilvánvaló: minden érdemleges, tárgyilagos vizsgálatban a tényeké kell legyen a döntő szerep. A történelmi tárgyú vizsgálódásban a történeti-tapasztalati tényeké.

Számolnunk kell azonban egyéb tényekkel is. Főképpen a tudományos következetességgel végigvitt logikai bizonyítás tényeivel. Ezek a legfőbb tények, mert amennyiben tényekre épülnek és logikailag hibátlanok, kifogástalanok, úgy a matematika adekvát törvényszerűségeivel érvényesülnek, vagyis öntörvényűek.

KIK ÍTÉLKEZTEK TRIANONBAN? MIKÉNT ÍTÉLKEZTEK? ÉS KIK FŐLÖTT ÍTÉLKEZTEK

Alapkérdésként fel kell vetnünk a trianoni ítélkezés jogi érvényességének kérdését.

Kinek ki fölötte van törvényes ítélkezési joga?

Kinek van joga ítélkezni olyan nemzet, olyan államiság fölötte, amelyet több mint egy évezrede hozott létre az emberi történelem?

Nem erőszakról beszélünk itt, hanem jogról, törvényről, törvényes jogcímről, törvényességről. Kinek van joga történelmileg azaz természetes úton kialakult ezeréves állam fölötte kimondani a halálos ítéletet?

Miféle testületnek, szervnek, intézménynek? Kiknek, miféle személyeknek, emberek miféle csoportjának? Lehetnek ilyen szervek? Létezhetnek ilyen személyek? S ha léteznek, kik azok? Milyeneknek kell(ene) lenniük?

Vajon az erkölcsi tisztaság miféle magaslatain kellene állniuk? S a történelmileg, nempedig csalás, árulás, hamisítás, megvesztegetés, tehát bűnös üzelmek révén, hanem természetes úton történelmileg kialakult országoknak, nemzeteknek miféle bűnöket kellene (kellett volna) elkövetnie, hogy bárkik, e bűnök alapján fehér asztalnál halálra ítélhessék?

Tárgyalóasztalnál? Békében? Békekötéskor? Békekötés ürügyén?

A feldarabolás halálraítéléssel, kivégzéssel egyértelmű. Kinek van joga erre, ha nem mesterségesen, bűnös úton összetákolt országról van szó? Ki ítélt halálra egy régidők óta fennálló országot, nemzetet? Ki teheti meg ezt békében, a béke ürügyén, a béke jogán? Ki teheti meg ezt a szükséges bizonyítás kétségbevonhatatlan tényei nélkül?

A trianoni tárgyalások során ezeknek az alapkövetelményeknek még a jogigénye, pusztá gondolata sem merült fel, nemhogy a bűnösség bizonyítását elvégezték volna.

Nem lehet kétséges hát, hogy a trianoni határozatok jogi megalapozottsága teljességgel hiányzik

A jog, a törvény az emberi lét alapjait képezi. Az emberiséget fenntartó erkölcsi világrend ezeken az alapokon nyugszik. A törvény még bűntevőkkel szemben sem alkalmazhat törvényteleniséget.

BÜNTÉNY TÖRTÉNT-E TRIANONBAN?

Indító kérdéseink közül ez a legelemibb: büntény történt-e Trianonban?

Ha nem történt, úgy tévedések, torzítások bekövetkeztének okait kell vizsgálat alá venni.

Ámde, ha nem történt bűncselekmény, úgy a jóhiszeműen elkövetett melléfogások okainak tisztázása másodrendű feladat.

Ha viszont bűncselekmény történt s bűncselekményből fakad mindaz, ami a határozatokból következett, úgy nyilvánvalóan: -

+ Meg kell ejteni a vizsgálatot

+ Meg kell állapítani, miként valósulhatott meg a bűncselekmény ténye?

+ És miként következhetett be nemzetközi fórumon, világfórumon a jogalapok megsértése?

+ Kiknek, miféle erőknél a nyomására?

+ Meg kell állapítani a jogsértések mibenlétét és a felelősség tényét, mértékét a cselekményekben részesekre vonatkozólag.

+ Felelősségrevonni a büntetéseket és bűnrészeseket

+ Jóvátenni a sérelmeket

+ Kártalanítani az áldozatokat

+ Visszaadni a bűncselekmény következtében elorzott javait

+ Vagyis mindent elrendezni a jog, az igazság, a történelmi követelmények és a törvények szellemének meghatározása szerint

Vizsgáljuk meg hát a legfőbb tények vonzatában, hogy alapján véve mi is történt és mit végeztek a tárgyalások során.

Tegyük néhány rövid tételben mérlegre, hogy mit végzett a háború és mit végeztek a béketárgyalások, milyen változásokat okoztak Európa térképén és hatalmi struktúráján?

Az egybevetés során elképedünk.

Azt tapasztaljuk ugyanis, hogy míg a háború csaknem változatlanul hagyta Európa hatalmi, egyensúlyi szerkezetét, a trianoni béketárgyalások kirívó módon megváltoztatták azt.

Közép-Európa hatalmi, etnikai szervezetét, egyensúlyi viszonyait a békeszerződés gyökereiben megváltoztatta, hasonlíthatatlanul nagyobb átalakulást hajtott végre, mint amit a négy és fél éves világháború okozott. Országokat csonkított és darabolt fel, új államokat létesített a semmiből s emberek millióit és millióit kényszerítette számukra idegen állami keretekbe.

Olyan nyilvánvaló tények ezek, amiket senki sem tagadhat el, tényösszefoglalónk mégis sokak számára, legalábbis első hallásra, bizonyára hihetetlennek, elfogadhatatlannak tűnik.

E történelmi ténynek a képlete ugyanis a következőket közli: a béketárgyalások következményei fölülműlták a háborút.

Továbbmenve: a tárgyalás fogalma két vagy több fél - többé-kevésbé független fél - egyezkedéses eszmecseréjére, vitájára utal. Trianonban nem találjuk ezt. A tárgyalásokon csak az egyik fél, a győztes fél volt jelen, s az ő ellenőrizetlen és hamis nyilatkozatai alapján hozattak meg a határozatok.

Ráadásul nem akármiféle tárgyalások folytak itt, hanem Európa sorsát eldöntő „béketárgyalások”. Béketárgyalásokat pedig akként megtartani, hogy azon csak az egyik fél vegyen részt rajta - logikai és gyakorlati képtelenség.

Különféle haditanácskozások, győzelmi tanácskozások természetesen számtalanszor előfordultak a történelem során. Senkinek sem jutott azonban az eszébe, hogy ezeket béketanácskozásoknak nevezze.

Győzelmi tanácskozások törvényességi szempontból való vizsgálatának természetesen semmi értelme, hiszen az efféle tanácskozás nem más, mint a győzők akaratának, nyers erőszakra épülő érdekeinek megfogalmazása és érvényesítése. Az erőszak pedig túllép a törvény keretein.

Van valami azonban, ami ártalmasabb és következményeiben súlyosabb a nyílt erőszaknál, - az álcázott erőszak. Nyílt erőszak esetén ugyanis a vesztes fél legalább tudja, hogy erőszakot tettek rajta, leplezett erőszak esetén azonban nem tudja, mi is történt vele s el lehet hitetni vele, hogy az igazság érvényesült és sorsáért senkit sem okolhat, hisz csupa jótevő veszi körül.

Érjük be itt egyelőre azzal, hogy ez az álcázás orozva véghezvitt bűncselekményre utal.

A történetek jobb megértéséért kissé mélyebbre kell az időbe visszanyúlnunk.

A BŰNCSELEKMÉNY TÉNYÉNEK BIZONYSÁGAI

Fönnmaradhattak-e vitathatatlan ujjlenyomatszerű, tárgyi vagy egyéb bizonyítékok ennyi idő után?

Különös dolog: a nyomok nemhogy elenyésztek volna, mind élesebben és világosabban kirajzolódnak.

A világot a háború és a háborút megtetéző békeháború sokkolta. Kirívó nyomokat a köntörfalazások, mellébeszélések hamis szólamai ködtengerként elfedték. Az emberiségnek is időre van szüksége a megfontolt ítélkezéshez. S háromnegyed évszázad során megérett az idő.

NEMZETKÖZI BŰNTETTEK MEGÍTÉLÉSÉRŐL, AVAGY A TÖRTÉNELMI KRIMINOLÓGIÁRÓL

Nyilvánvaló, hogy miként az emberi, társadalmi létezés minden területén, úgy a történelemben és a nemzetközi élet eseményei is elfordulnak bűncselekmények. Világos az is, hogy a népek, nemzetek, országok ellen elkövetett történelmi bűncselekményeknek a hordereje nagyságrendileg meghaladja a közönséges bűncselekményeket, részint mivel tágabb emberi közösségeket, egész társadalmakat sújthat. másrészt mivel kedvezőtlen esetben nemzedékek egymást követő sora kényszerülhet viselni a jogsérelmek következményeit.

Történelmi, nemzetközi bűncselekmények elkerülhetet-lenségét a nemzetközi élet szakadatlan. kiélezett ütközései és az elérhető óriási érdek lehetőségei bizonyítják. Kriminológiai alaptörvénynek tekinthető: minél nagyobb a rendhagyó módon elérhető érdek, annál nagyobb erőfeszítések történnek azok érvényesítésére. S tán mondani is fölösleges, hogy az erkölcsi világrend, amin az emberiség egész léte, nyugalma és jövője nyugszik, döntő mértékben a nemzetközi viszonyok függvénye, hiszen ez a legmagasabb szintje az emberi létezésnek, következésképp, ha itt borul fel az erkölcsi világrend, ha itt válnak uralkodóvá a törvénysértő erők és érvényesülnek a jogtipró bűn, az erőszak lehetőségei, úgy az emberiséget az elszabadult pusztító erők végső kataklizmába dönthetik.

Létfontosságú tehát a történelmi bűntettek feltárása. A trianoni tárgyalások során olyan határozatok születtek, amelyek gyökerestül felforgatták Európa és ezen belül Közép-Európa történelmileg kialakult egyensúlyát és rendjét, méghozzá oly módon, hogy irtózatos következményei támadtak és a világ mindmáig nem tudott napirendre térni az ott eszközölt változtatások fölött. Ha tehát ezek a határozatok bűnös úton-módon, bűnös szövetkezés révén jöttek létre, vagyis ha Trianonban bűncselekmény történt, úgy az nagyhatalmaknak, a

nemzetközi intézményeknek s magának az emberiségnek elháríthatatlan kötelessége és létérdeke e világraszóló bűneset kivizsgálása, a bűnös határozatok érvénytelenítése, következményeinek felszámolása és az eredeti állapot helyreállítása. Természetesen csak abban az esetben, ha valóban bebizonyosodik, hogy bűntény történt Trianonban.

Talán már ezek az előjáróban vázlatosan felsorolt tények, amelyeket a továbbiak során természetesen igazolnunk és bizonyítanunk kell, noha már ezek a jelekből is kitetszik, hogy Európában az igazi megbékélés mindaddig nem jöhet létre amíg a bűnös határozatokat, következményeikkel egyetemben el nem söprik, helyre nem igazítják, mert az, amíg csak fennmarad, élő tüzfészek, égő üszög, eleven seb az emberiség testén.

KIREKESZTHETŐK-E A VIZSGÁLATBÓL A TITKOS TÉNYEZŐK?

Felvetődik a kérdés: kirekeszthetők-e bármiféle történelmi eseményről szóló munkából a történelmi folyamatokban meghatározó szerepet játszó titkos tényezők, háttérerők, akik egyébként minden lehetőt elkövetnek önmaguk leplezésére, láthatatlanná tételére. De vajon ez elég ok, rá, hogy megfélemedezzünk róluk és mi magunk is úgy tegyünk, mintha nem is léteznének? Olyasféle eljárási hibát követnénk el ezáltal, mintha egy szemünk láttára lezajló életelleni bűncselekménynél, vagy egy hátba szúrt vérző holttest vizsgálatánál nem számolnánk azzal, hogy gyilkosság történhetett.

A trianoni döntések eddigi elméleti megítélésénél alkalmazott tárgyalási eljárás kísértetiesen ezt a módszert követte. Márpedig, ha az u.n. „béketárgyalások” során a titkos erők játszották a főszerepet, úgy hasztalanul ismerteti bárki is a legnagyobb lelkiismeretességgel és tárgya iránti hűséggel, részletről részletre menően a tényeknek vélt s tényekként mutakozó határozatokat, hasztalan hord össze hetet-havat, tücsköt bogarat: - a titkos háttérerők feltárása

nélkül akaratlanul is inkább ködösít, mint megvilágít, inkább eltávolít, semmint közelebb visz a tények, megértéséhez, elfedvén azt a megítélés szemszögéből döntő körülményt is, hogy a trianoni események szereplői valójában csupán, kirakatfigurák, önállóságot mímelő, önállóságuk látszatával kérkedő bábok, emberi marionettfigurák, akiket láthatatlan szereplők mozgattak, s kijelentéseikben, határozataikban csupán az előmondott, betanult szerep mondókáit ismételtették (noha bizonyára titkosügynök, politikai bűnöző is bőven akadt köztük).

Tisztán kell látnunk: Trianon nem volt más, mint mesterien megrendezett ál-békecircusz, háború utáni háborús bűncselekmény a nagy öldöklés és az ellenfél fegyverletétele teremtette lehetőségek gátlástalan és korlátlan leszüretelése, kihasználása céljából s ugyanakkor hipokrita módon megrendezett, békeszólamokkal körített színházi előadás a világ megtévesztésére.

LEHETSÉGES-E, HOGY TRIANONBAN MEGTÉVESZTETTÉK A VILÁGOT ÉS HAMISÍTÁSOK RÉVÉN SZÜLETTEK MEG A HATÁROZATOK?

Milyen büntettek lehetősége merül fel?

- + A történelmi jog és történelmi birtokjog kijátszása, semmibevétele
- + Történelemhamisítókval való együttműködés
- + Bűnös ígéretések, jogtalan ajándékozgatások kilátásba helyezésével, mások elidegeníthetetlen birtokának jogsértő, törvényellenes odaajándékozása.
- + Megvesztegetések korlátlanul érvényesülő gyakorlata, mint a határozathozatal alapja.
- + A szexuális fegyver bevetése az ítélkezések meghozatalának befolyásolására.
- + Gátlástalan és ellenőrizetlen történelemhamisítás, mint a döntések alapja.
- + Hamis jogalapok látszatának megteremtésére irányuló mesterkedések

+ A népek önrendelkezési elvének megtévesztés céljából való felhasználása és a népek önrendelkezése ellen való felhasználása.

+ A tény- és adatellenőrzés elvének többrendbeli durva kijátszása, mindennemű ellenőrzés teljes kiiktatása

+ Titkos összeesküvés Európa történelmi stabilitása, egyensúlya ellen.

+ Bűncselekmények elkövetésében érdekelt s abban önértékből részt vállaló személyekkel való titkos együttműködés nemzetközi bűncselekmények végrehajtása érdekében

+ Nyilvánvaló és köztudott tényekkel ellentétes történelemhamisítói állítások kétségtelen tényekként való elfogadása és érvényesítése a határozatoknál

+ Népesedési, etnikai adatok meghamisítása a jogellenes határozatok álcázása érdekében.

+ Szemfényvesztő bűvészkedés és csalás a statisztikai tényadatok meghamisítása céljából.

+ Titkos megállapodások sora a nagy háború megvalósítására törekvő cinkosok között a zsákmányból való részesedésre.

+ A döntések által elemi létérdekeikben érintett néptömegek kirekesztése saját sorsuk intézéséből és a népszavazás érvényesítésének megtagadása.

+ Hamis vádaskodás a háborús felelősség kérdésében és a hamis vádak felhasználása a hamis ítéletalkotás meghozatalára.

+ Visszaélés a béke fogalmával tényével és lehetőségével

+ Egyedülálló világ-justizmord az önvédelem minden lehetőségétől tervszerűen megfosztott másik féllel szemben

+ A békekötés elvének háborús tevékenységet fölülmúló orvátmadássá változtatása

+ A törvényesség legelemibb követelményeinek kijátszása, a HALLGASSÁTOK MEG A MÁSIK FELET

elvének semmibevétele s az alaptalanul vádaskodók, rágalmozók állításainak kritika nélküli elfogadása.

+ A törvényes ítélkezéshez nélkülözhetetlen ellenőrzés elvének teljes kiiktatása, szándékos elhárítása.

+ Megtévesztés, csalárdság alkalmazása minden vonalon, minden szinten, az eljárás minden mozzanatában.

+ Cinkos összejátszás a más népek bőrére más országok felségterületének elrablására törő csalókkal, rágalmozókkal, hamisítókval.

+ A teljes tájékoztatlanság megjátszása az adott helyzet és az alapvető, köztudott történelmi tények vonatkozásában abból a célból, hogy a jóhiszeműség látszatát keltsék a bűnös döntések meghozatalánál.

+ A népek önrendelkezési jogának szemfényvesztő hangoztatása és az önrendelkezési elv brutális, csalárd kijátszása.

+ Az országok, népek fölötti ítélkezésben az érintett népek meghallgatásának megtagadása, a népakarat tudatos kijátszása, a népszavazás csalárd módon való elhárítása, illetve megakadályozása.

+ A minden jog alapját képező történelmi jog és birtokjog megtagadása, semmibevétele.

+ Az egyik fél törvényes javainak, birtokának illetéktelenek számára odaajándékozása, törvényes mezben való elbitorlása.

E megdöbbentő csalássorozatot számos egyéb törvénysértés egészíti ki -

MIKÉNT ÉS MIÉRT REKESZTETTÉK KI MAGYARORSZÁGOT A SORSÁRÓL, LÉTÉRŐL SZÓLÓ KÉRDÉSEK MEGTÁRGYALÁSÁBÓL?

Nagy kérdés, hogy a trianoni tárgyalásokon miért csak az érdekelt felet, a zsákmányt szimatoló, zsákmányra éhes és a zsákmány elosztásában érdekelt feleket - a cseheket, szerbeket, ruminokat - kérték fel következetesen a tájékoztatásra? Miért őket és kizárólagosan őket? Soha nem

hallottak az audiatu et altera pars (hallgassátok meg a másik felet) elvéről? Nyilvánvaló, hogy ez képtelenség. De még ha maradt nem is hallottak volna róla, annyi esze még a legrenyhébb embernek is van, hogy belássa, a helyes döntéshez mindkét fél meghallgatása szükséges. Hol maradt hát a pártatlanságnak, a legelemibb tárgyalatosságának ez a legelemibb elve? A jelek szerint effélének még a látszatával sem törődtek. Jogosan ítélkező pártatlan törvénytestületet játszanak, országok, embermilliók, nemzedékek sorsáról döntenek és félresöprik a törvénykezés legelemibb szabályait, olyan szabályokat, miket a jogászok körén kívül is ismer minden ember, bizvást mondhatjuk: mindenki a világon, még az is, aki nem hallott róla, mert egyszerűen alapelv, minden ítélkezés természetes alapelve. E nélkül életbevágó kérdésekben csak bűnözők, gyilkosok döntenek. Lehetséges hát, hogy nekik, akik embermilliók, országok sorsáról határoznak, különös módon sejtelmük sincs erről, vagy egyszerűen nem hajlandók tudomásul venni ezt?

Ámde hol maradt, hol tartózkodik a másik fél, az érdekelt fél, az a fél, akinek létét, jövőjét akarják meghatározni itt? Hol vannak az élve-feldarabolásra ítéendő Magyarország képviselői? Miért nincsenek itt, ahol sorsukról döntenek?

Megdöbbenő a válasz: Magyarország képviselői azért nincsenek itt, mert egyszerűen kizárták őket a „béketárgyalásokról”. Hihetetlen, de így igaz: kizárták a tárgyalásokról az egyik felet, azt a felet, amelynek a rovására készülnek dönteni itt, azt a felet, amelynek le taglózását elhatározták.

Következésképp ezeken a tárgyalásokon - akár holmi banditák, gyilkosok tanácskozásán - csupán a megöletés módjait akarták eldönteni - ezért szükségtelen vagy éppen zavaró volna az áldozatul kiszemelt fél jelenléte. Ki kellett rekeszteni a tárgyalásokból, így hát kirekesztették. Nélküle tárgyaltak, nélküle döntöttek sorsáról. S ezt a felháborító jogtiprást rendben levőnek tekintették az itt

összegyűlt delegátusok? Ennyire nem ismerték a törvényszerű eljárások módját? Lehetséges ez?

Rémregény, amit írunk? Valóban az. Ámde ez a rémregény - szó szerinti valóság. Bárki meggyőződhet minderről, aki áttekinti a trianoni tárgyalások tényeit: mindez szóról szóra így igaz.

El lehet töprengeni a felhozott tényeken. Ugyan miféle emberek, miféle elfogulatlan politikusok, felelős államférfiak ültek össze itt, hogy a világ ügyeit intézzék? Miféle politikusok és államférfiak, hogy ezt a sokrétűen és kirívóan bűncselekmény jellegű s azzal egyértelmű, bűnözőkhöz illő elintézés ellen ne emeljék fel szavukat, s úgy tegyenek, mintha azt rendben levőnek találnák?

(Meg kell jegyeznünk azonban, hogy voltak kivételek, akik nem fűjtak egy követ a bűnösökkel s mihelyt átláttak a tárgyalásokon folyó fantasztikus szemfényvesztéseken, s ráeszméltek, hogy bűnös célok érdekében akarják felhasználni őket, megtagadták az együttműködést és nem mulasztották el felemelni szavukat a visszaállásokkal és törvényteleniségekkel szemben. Közéjük tartozott Lloyd George, az angol küldöttség vezetője, Francesco Nitti, olasz delegátus, David Hunter Miller, amerikai küldött, a gyorsírói feljegyzések készítője, Robert Lansing, az amerikai küldöttség egyik reprezentánsa és mások. Fejünket meghajtjuk emlékükhöz.)

MIKÉNT HOZTÁK MEG DÖNTÉSEIKET?

Egyetlen idézettel válaszolunk a kérdésre:

HAROLD NICHOLSON angol diplomata 1919 május 8-i naplójegyzete szerint a határozatok a következőképpen történtek (A beszámolót saját tördelésünkben, de betűhíven közöljük):

„Baldwin, Lansing, Pichon, Sonino és Tardieu, ez az öt előkelő úr Magyarországot úgy osztotta fel, hogy kezdik Erdéllyel - és néhány éles szó után, mely úgy röpiült Lansing és Tardieu között, mint a teniszlabda

MAGYARORSZÁG ELVESZTI KELETI RÉSZÉT.

Ezután (a nemlétező) Cseh-Szlovákiát tárgyalják
ÉS MÍG A LEGYEK KI-BE RÖPÜLTEK AZ ABLAKON MAGYARORSZÁG ELVESZTI ÉSZAKI RÉSZÉT.

Ezután az osztrák határ következik,
 azután a jugoszláv,
 amelyre nézve a bizottság (?) jelentését változtatás nélkül elfogadják.

Ezután tea és gesztenye.

Este Bob Varsittar színdarabja." (L. Aggházy-Stefán: A világháború. Bp.1934.)

Harold Nicholson helyszíni tudósítása hátborzongató tökéletességgel idézi fel a világ sorsára kiható végzetes határozatok meghozatalánál mutatkozó elképesztő felelőtlenséget. De ez még távolról sem minden.

„A VILÁGTÖRTÉNELEM LEGNAGYOBB CSALÁSA”

Wilson, az Amerikai Egyesült Államok elnöke 1917 január 23-án olyan nyilatkozatot tett, amely világszerte felélesztette a béke és az emberi jövő reményeit. Wilson kijelentése szerint a békének „győzelem nélküli békének” kell lennie:

„Mert a győzelem oly békére vezetne, amelyet rákényszerítenek a legyőzöltre, ami annyit jelentene, hogy a győző akarata a legyőzött számára törvény. Ily béke megalázás, gyötrelem, elviselhetetlen áldozathozatal volna és fullánkot, bosszúvágyat, keserűséget idézne elő. Az ilyen béke csupán futóhomokra épülne és nem lenne tartós” „A VILÁG NEM ÉLHET OLYAN BÉKÉBEN, AMELY NEM BIZTOSÍTJA AZ ÉLET NYUGALMÁT ÉS NEM FOGADHAT EL ÁLLANDÓNAK OLY BÉKÉT, AMELY ELLEN EGYES NÉPEK AKARATA LÁZADOZIK, AMELYBEN A LÉLEK, A JOG, AZ IGAZSÁG ÉS A SZABADSÁGÉRZÉS NEM TUD MEGNYUGODNI.”

Lényegre világító mély igazságú szavak, olyan igazságú szavak, amelyek igazsága ma is él. Sajnos ezek a szavak, miként ezt Krisztics Sándor A békeszerződések revíziója c. művében megállapítja, valójában azért hangzik el, hogy Amerika hadbalépését előmozdítsa.

Az ő könyvét idézzük Wilson hírhedt 14 pontjának értelmezésében is, amelyben ezt „a világtörténelem legnagyobb csalásának” minősíti.

Wilson mintegy rákháton fokról fokra halad visszafelé az ígéretésben, abban az ütemben, ahogy a nyilatkozatai által rászédett másik fél békehajlandósága és önlefelegyverzési szándéka erősödik. Ennek érdekében az időzítés illetve időhúzás nyújtotta lehetőségeket is kihasználja:

„Wilson a Monarchiának csak akkor válaszolt elutasítólag, amikor már Németország ígérését s a Monarchia hozzájárulását bírta a megszállott területek kérésére vonatkozóan.”

A nagy megtévesztési hadviselésnek egyik legfőbb eseménysorozata indul el ezzel.

„A megszállott területek kiürítésének követelése precedens nélkül áll a világtörténelemben. A fegyverszünet kötésekor a hadviselő felek ugyanazon vonalakban szoktak maradni, melyeket tartanak s csak az ellenségeskedés szűnik meg.

Amikor Németország s vele a Monarchia ezen teljesen szokatlan követelés teljesítésébe belement, akkor még nem volt szó a Monarchia feldarabolásáról. Csak ezután érkezett meg erről az egyik jegyzék., mely lerántotta a leplet Wilson kétszínűségéről és békepontjai belső értékéről.

Amint a központi hatalmak az általuk megszállott területek visszaadásába belementek és ezzel kiszolgáltatták egyenlőségük zálogát, Wilson azonnal változtatott békefeltételein, holott ez, október 8-iki jegyzéke után lehetetlennek látszott. E jegyzékben ugyanis, Wilson elnöknek a béketárgyalások menetére vonatkozó kérdése,

teljesen odaszögezte öt pontjaihoz. Feltételein ezután már nem változtathatott volna, - hiszen ő kérdezte, hogy békefeltételekként kívánják-e azokat tekinteni!

A monarchiához intézett október 18-iki jegyzék után már nem lehetett többé feltétlenül érvényes európai békefeltételekről szó."

„A NEMZETKÖZI ERKÖLCSÖN ESETT RETTENETES CSORBA. BIZONY RÉMÜLETTEL ELTELVE KELL ÁTÉREZNIE MINDEN MŰVELT EMBERNEK, HOGY MI LESZ AZ EMBERISÉGBŐL, HA A JÖVŐBEN EZT A CSORBÁT CSAK NÖVELNI FOGJÁK ÉS NEM TÖRTÉNIK MEG MINDEN MÁR MOST ANNAK KIKÜSZÖBÖLÉSÉRE.” (i. m. 371-372,375)

Ugyanez a sátáni mesterkedés a másik fél becsapására, minden módon való megtévesztésére, félrevezetésére és védtelenítésére, a továbbiakban még fokozódott, hogy aztán, miután hamis békeígéretekkel sikerült azt védtelenné tenni, könyörtelenül elbánjanak vele.

BÜNÖS ARMAGEDDONI CSELFOGÁSOKKAL KIFORGATJÁK A NEMZETISÉGI MEGOSZLÁS TÉNYEIT

1) Magyarország, mint olyan ország, amely egy teljes évezreden át köztudottan befogadó országgént létezett, s ahova Géza nagykirály (973-997) trónralépése óta szakadatlanul települtek be az idegen nemzetiségek, a tizenkilencedik és huszadik század fordulójára valóban többnemzetiségű országgá vált, jóllehet magyar többségét még mindig megőrizte. Az 1910-es népszámlálása adatai szerint ugyanis az ország lakosságának 54.5%-a még mindig magyar volt. A bevándorolt kisebbségek meglehetősen tarka képet mutattak

2) Íme az 1910-i népszavazás kétségtelen hitelű adatai a nemzetiségek százalékok szerinti megoszlásáról:

magyar	54.5%
német	10.4%
tót (szlovák)	10.7%
román	16.1%
ruthén	2.5%
horvát	1.1%
szerb	2.5%
egyéb	2.2%

3) Valójában nem is kell semmi egyebet felhozni annak demonstrálására, hogy milyen alvilági gaztett az, amit Magyarország ellen elkövettek, mivel a fenti tényadatok sora kiáltóan tanúsítja a Magyarország feldarabolásával elkövetett cselekmény tökéletes közjogi, történelmi megalapozatlanságát. Szinte hihetetlennek tetszik, hogy ez az emberiség történetében példa nélkül álló justizmord, ország és népgyilkolás nemzetközi fórumok segédletével egyáltalán megtörténhetett. Leszakítani óriási országdarabokat Európa egyik legrégebbi országáról egynéhány százaléknyi később bevándorolt-beszivárgott nemzetiségért, olyan történelmi büntett, hogy megáll tőle az ember esze. Egyben azt is látnunk kell: félelmetes precedens és intő jel ez a világ valamennyi országának arra vonatkozólag, hogy befogadjon-e idegen népelemeket, hogy aztán politikai bűnözők ezzel visszaélve esetleg majd szétmarcangolják az országot és népét, miként ez a magyarokkal megesett.

4) Mindehhez hozzá kell vennünk, hogy az országfenntartó magyarság kivételével valamennyi nemzetiség a későbbi évszázadok során települt be, s egyik sem egységes népként, egy tömbben, hanem apródonként, csoportokban s jobbára ellenségeiktől menekülve, menedéket kérve.

5) Lehetséges -

■ hogy egy alig 2.2%-ot kitevő későn bevándorolt idegen etnikum, azaz a szerbek javára hatalmas országrészt szakítottak le?

■ hogy az ország lakosságának mindössze egy tizedét kitevő etnikumért, mint a szlovákoké (10.7%) az egész Felső-Magyarországot elszakításra ítélték?

■ hogy a lakosságnak nem egészen egyhatodát kitevő (16.1%) későn beszivárgó, zömében a XVII-XVIII században -betelepülő etnikum, a románok javára az országnak nagyobb felségterületét ragadozták el, mint amennyit a magyaroknak meghagytak?

■ Ha ugyanis ez lehetséges úgy minden lehetséges, a lehetetlen is lehetséges, s akkor tényleges valóságként kell felfogni a pánszerb sovíniszták által megfogalmazott mondást: ahol egy szerb él, bárhol a világon - az Szerbia.

■ Ha ez keresztülvihető, úgy Európának és a világnak kivétel nélkül minden egyes államát, országát apró mozaikkockákra lehet feldarabolni Franciaországtól és Olaszországtól kezdve Japánig és Argentínáig, Amerikáról nem is szólva, csak a trianoni receptet kell igénybe venni

+ E recept végeredményben roppant egyszerű: körül kell a térképen keríteni bármely területet, amelyen akár pillanatnyilag is - többségben él valamely nemzetiség s az új országhatárt aként kell meghúzni, hogy az adott nemzetiség bármilyen csekély arányban, de többségben maradjon. -

+ Épületes példának vegyük Németországot. Pár éve, miként erről a lapok beszámoltak, Németországban tizenkétfélmillió törökvándormunkás dolgozott. Nos ehhez a tizenkétfélmillióhoz hozzá lehet keríteni-csatolni, amennyiben tisztán németek lakta szomszédos területekről van szó -, legfeljebb egy tizenegy millió lakosú területet (vegyes lakosságú terület esetén ennél többet is) és azt az összesen huszonhárom millió lakosú területet - trianoni recept szerint - kihasítani önálló Török birodalomként Németország testéből.

+ Ugyanezzel a módszerrel elképesztő könnyedséggel szét lehet szabdálni a világ országait, szükség esetén netán városait és egyéb részeit is.

+ De még a közjog, a magánélet területén is bevezethető ez az eljárás. Példának okáért egy birtok területére vagy valamely otthonba (bármely otthonba) betódul egy csomó ember (netán fegyveres) s kedélyesen kijelentik, hogy márpedig ez az otthon, ez a birtok az övék, az ő tulajdonuk s a régi tulajdonos, ha jót akar, szedje a sátorfáját. Nem addig van az, hé, s a régi birtokos a békebíróshoz fordul, jogorvoslatot kérve. Azok pedig megkérdik, hányan vannak emezek meg amazok, s mivel az újonnan jöttek vannak immár az adott birtokon többségben, máris kész a bölcs döntés: a birtok az övék.

+ Adózzunk hát ámulattal a trianoni jogorvoslatok csúcsteljesítményeket felmutató nagymestereinek.

SÖTÉT BÜVÉSZKEDÉS AZ ÖNRENDELKEZÉS ELVÉVEL

Wilson elnök kétségkívül szép és nemes gondolatot vetett fel a népek önrendelkezésének elvével. Ki kifogásolhatná ezt? Legyen minden nép a maga ura a saját hazájában és rendelkezék önmaga fölött. Eszményi állapot volna.

Lássuk, mennyiben törekedtek a trianoni tárgyalásokon ennek a szépen hangzó elvnek a megvalósítására?

A kérdés helytálló megítéléséhez a háború előtti állapot áttekintéséből kell kiindulnunk a középeurópai helyzet megítélésében.

■ A Magyarország és a magyar nép, mint a kettős Monarchia tagja nincs a maga teljes önrendelkezésének birtokában (közös uralkodó, közös hadügyminiszter stb.) vagyis a magyar nép jogállására a fél-függő helyzet jellemző.

■ Saját államiság hiányában még inkább vonatkozik ez a cseh népre.

■ A román nép birtokában van teljes önrendelkezésének, tekintve, hogy csorbíthatatlanul bírja a maga teljes felségterületét és saját királyi hatalommal rendelkezik.

■ Ugyanez érvényes a szerb népre. (Saját uralkodó, területi függetlenség: területének egyetlen darabja sincs idegen hatalom birtokában).

A wilsoni önrendelkezési elvnek a trianoni határozatok értelmében való megvalósítása következtében gyökeresen megváltozik ez a helyzet.

■ A magyar nép milliói fosztatnak meg önrendelkezési joguktól és vettetnek idegen uralom, szélsőséges nemzetiségi elnyomás, nemzetiségi terror alá.

■ Velük együtt a Magyarországon élő nemzetiségek millió is ugyanerre a sorsra kerülnek: megkérdésük nélkül és akaratuk ellenére - akár holmi állati csordát - más országok uralma alá vetik őket. elszakítják őket.

■ Magyarország közel huszonegymillió lakosa közül mintegy tizennégymillió, köztük 3 és fél - 4 millió magyar kerül újonnan., mesterséges úton, erőszakkal létesített országok uralma alá.

■ Magyarország nemzetiségei helyzetének megítélésében perdöntő az a körülmény, hogy ezek a nemzetiségek maguk választották, a maguk független, senki által nem befolyásolt akaratából hazájuknak, életterüknek Magyarországot, tehát nem olyképpen kerültek magyar uralom alá, hogy a magyar főhatalom erőszakkal vagy csalárd módon rájuk települt és őket a maguk független területéről a maga hatalma alá vonta, hanem a teljes önkéntesség és önkarat folytán vándorolt, települt be magyar felségterületre, ahol számára megfelelő életlehetőségeket nyert.

■ Magyarországon tehát nem önálló idegen népek éltek, hanem csupán betelepült, a magyar főhatalom védőszárnyai alá behúzódott s itt jobb életlehetőségeket keresett és talált nemzetiségi csoportok.

■ Ezeknek a jelzett nemzetiségeknek, a románoknak és szerbeknek a népe a maga független államában ott élt a Magyarország szomszédságában, a maga független területén, a maga törvényes uralkodói főhatalma alatt. A román és szerb nép önrendelkezési joga tehát eleve biztosítva volt és így az ennek megteremtésére vonatkozó utalások nem tekinthetők egyébnek szándékos megtévesztésnél, félrevezetésnél.

■ Következésképp, sanda igazság-félrecsavarással, történelemhamisítással egyértelműek a trianoni határozatoknak a román, szerb nép önrendelkezési jogának biztosításával való megokolása, tekintve, hogy a román és szerb nép önrendelkezése a független királyi Románia és Szerbia révén teljes érvényűen már amúgyis biztosítva volt.

AZ „UNIÓT” (A ROMÁNIÁVAL VALÓ „EGYESÜLÉST”) KIMONDÓ U.N. GYULAFEHÉRVÁRI HATÁROZATOKRÓL

Ha lehet, a népek önrendelkezési elvének még durvább kijátszásával és meghamisításával egyértelműek a gyulafehérvári gyűlésen történtek, illetve az erre utaló hivatkozások.

Lássuk a történeteket a maguk igazi, lényegi mivoltában!

- Gyulafehérváron, ebben az ősi magyar városban 1918 december 1-én román nagygyűlést rendeztek.
- Már az időpont is árulkodik.
- A háború befejeződött, a fegyverszünet létrejött -
- Párizsban a nagy szabadkőműves világközpont, a Grand Oriens irányításával javában folynak a Magyarország szétzúzására már korábban megkötött titkos szerződések végrehajtására irányuló mesterkedések

■ A magyar hadsereget a Károlyi kormányzat idegen zsoldban álló., idegenérdekű képviselői már leszerelték

■ A Lenin küldötte ellenséges érzelmű titkos ügynökök, Kun-Kohn Béla és cinkostársainak

országbomlasztása, az országvesztést előkészítő a marx-lenini proletárdiktatúra szervezése, az ország ellenálló erőinek leszerelése és bomlasztása az országdarabolás elősegítése érdekében már javában folyik.

Ekkor, ebben az időpontban, ilyen körülmények között kerül sor a gyulafehérvári gyűlésre.

A román beállítás szerint ide, ebbe a városba gyűltek össze „Erdély románjai”

- Gyulafehérvár nem világváros, belső térvizonyai viszonylag szűkek, nagyobb embertömegek egybevonása az térvizonyok folytán egyszerűen nem lehetséges

■ Ámde még ha, tegyük fel, összegyűlhetne is itt nagyobb, mondjuk néhány tízezer főnyi tömeg, tekintve, hogy korszerű hangközvetítő berendezéseknek, hangszóróknak, mikrofonoknak még híre sincs, egy-két ezer emberen kívül a szónokok szavát az emberek többsége nem hallaná.

■ Mivel azonban a közlekedési lehetőségek a korabeli állapotoknak megfelelően meglehetősen kezdetlegesek nagyobb tömegek ideszállítása nagy akadályokba ütközik és hosszú időt venne igénybe, nem szólva egyéb akadályokról és nehézségekről.

■ Mindez egyöntetűen azt bizonyítja, hogy Gyulafehérváron nem jöhettek össze az erdélyi románság milliós tömegei, s ha a képtelen, célzatos túlzásokat lehántjuk, legfeljebb egy-két ezer emberrel számolhatunk: ezek „dönthettek” a többmilliós lakosú Erdély sorsáról és az állítólagos Romániával való egyesülésről.

■ Határozott nyomok utalnak arra, hogy a gyűlés résztvevőit, hallgatóságát - máig dívó jó balkáni szokás szerint - jóeleve leittatták.

■ Ámde ettől függetlenül ki előtt ne volna ismeretes, miként zajlanak az efféle népszavazás jellegű tömeggyűlések: az előadó bekiáltja a kérdéseket, vagy felolvassa a „határozatokat” pl. „Akarjátok-e... ezt meg amaszt...” a sokaság pedig válaszul azt harsogja: „Úgy van!” „Igen!” „Éljen!” - sokszor anélkül, hogy tudná, miről is van

szó (Egyébként hallgatni veszélyes is: tanácsos „együtt üvöltöni a farkasokkal).

■ Az efféle „határozatok” tényleges értéke: nulla. De tekintsük meg a „gyulafehérvári határozatokat” Erdély, illetve Magyarország lakosságának szemszögéből.

- Erdély nem külön világ, nem önálló állami képződmény, nem különálló ország, hanem Magyarország testének szerves része.

- Következésképp Erdély létéről, hovatartozásáról törvényesen csak Magyarország lakosságának egésze dönthet.

- Ámde tekintsünk el itt ettől. Vegyük magát Erdélyt és lakosságát.

- A jelzett időpontban több mint kétmillió őslakos magyar és közel félmillió német él itt. Ők nem számítanak, nem rúghatnak labdába sorsuk legelemibb kérdésében? Lefokoztattak?

- De vegyük magukat az erdélyi románokat. Számos tény tanúsítja, miszerint eszük ágában se volt a Romániával való „egyesülés”. Bizonyítja ezt a románok képviselőinek rettegése a népszavazás megtartásától

- Bánatot, ezt az ugyancsak ősrégi magyar tartományt a titkos maffiák szintén elrablandónak ítélték. Csakhogy ez nem ment simán. A szerbek és a románok ugyanis összevesztek a felkínált prédán. Az undorító marakodásnak nem akart végeszakadni.

Clemenceau tisztában van vele, miként lehet ennek végetvetni.

„Clemenceau, amikor már megunta az utálatossá vált tülekedést, azt indítványozta, hogy DÖNTSÉK EL A VITÁT NÉPSZAVAZÁSSAL.

Csoda történt.

Pillanatok alatt létrejött a szerb-román megegyezés!

Micsoda? Népszavazás?

Vigyázat! Hiszen akkor bizonyos, hogy a Bánságot, vagy legalábbis jelentékeny részét, Magyarország kapja meg. (Helyesebben: Magyarországnál marad).

A szerb és román kiküldöttek békésen jelentették tehát a konferenciának, „hogy a kérdés újabb megvizsgálása alapján” sikerült megállapodniok.

Természetesen abban állapodtak meg, hogy a Bánságot egymásközt felosztják.” (Henri Pozzi: A háború visszatér, 199. o.)

Ez a szégyenletes apró eset is élesen rávilágít arra a tények mögötti tényre, hogy úgy az ijesztgető (Clemenceau), miként a megijesztettek (a román és szerb megbízottak) tökéletesen tisztában vannak mindazzal a törvénytelséggel, amit itt elkövetnek.

TÖRTÉNELMI DÖNTÉS MEGTÉVESZTÉSSEL TÖRTÉNELEMHAMISÍTÁSSAL

Az elkövetett jogsértések annyira kirívóak voltak, hogy a határozati végrehajtók mentségek, ürügyek keresésére kényszerültek. Mert lehet a jogon tiporni, akár kétlábbal is, az a világgraszoló, világrokkantó politikai justizmord azonban, amit ők elkövettek túlment minden határon s elérte a végső képtelenség fokát és visszacsapással fenyegetett. A legsilányabb mentség után is két kézzel kellett kapniok.

Clemenceauék tudása elképesztően korlátozott volt, de annyira nem lehettek történelmi analfabéták, hogy pillanatra is bedűljenek a pánszláv vágyálmokból koholódott hajdani Nagy Moráviáról szóló dajkamesének, Benes Münchhausen bárót lepipáló koholmányainak vagy a dákoromanizmus célzatos képtelenségeinek. Óvakodtak hát attól, hogy akár félszóval is ezekről elismerően szóljanak, sejtették ugyanis, nem kell megvárniok, hogy majd egykor valaki bottal verje a földet, ahol nyugszanak, elkövetett bűneik miatt amúgyis forgolódni fognak sírjukban, mint az a bizonyos valami a feredőben. Hümmögtek hát s úgy tettek, mintha maguk is hinnék, hiszen ez segítségükre jött, a történelemhamisítás jogalapot kínált a jogtalansághoz

HAMIS JOGALAPOK LÁTSZATÁNAK MEGTEREMTÉSÉRE IRÁNYULÓ MESTERKEDÉSEK

Az efféle kísérletek áthatják a trianoni irányítók egész tevékenységét

Lépten-nyomon tapasztalhatók ezek a rendkívül sokatmondó mesterkedések, bizonyosságot szolgáltatnak arról, hogy nem holmiféle személyes tulajdonságok, indulatok érzelmek, hiedelmek, tényleges vagy vélt érdekek játszották itt a főszerepet és nem is korlátolt politikai megfontolások, érdekek, hanem hét titokpecsét alá rejtett távlati, világpolitikai elgondolások, miket magas képzettségű hivatásos (profi) maffiózók hajtanak végre, gyakorlott bűnelkövetők, akik nem érik be magával a bűnelkövetéssel, de nagy gondot fordítanak tetteik álcázására is, arra, hogy bűncselekményeiket a törvényesség és igazság látszatával ruházzák fel, s mesteri ügyességgel még bűntetteik megtörténtének tényét is elfedik szemünk elől.

Magától értetődő, hogy efféle. Hétpróbás összeesküvői-bűnözői képzettséget és gyakorlatot, szemfényvesztői ügyességet igénylő cselekmények megszervezése végrehajtására semmiképpen sem voltak alkalmasak a trianoni tanácskozás nyílt színen mozgó szereplői, sem Wilson, sem a mogorva és hajthatatlan ítélkező szerepében tetszelgő Clemenceau és a többiek, de tán még az összeesküvőkkel szoros kapcsolatban álló André Tardieu sem. Ők mindnyájan többé-kevésbé csupán amolyan „balekok” voltak, bábfigurák, kiket a világ számára észrevétlen szálakon egy az összeesküvések szervezésében nagy gyakorlattal rendelkező titkos agyközpont mozgatott, az a világméreteken gondolkodó láthatatlan csoport, amely a torzalkodó hatalmak mögött és fölött képes volt a nagy világégés előkészítésére, menetrendjének kidolgozására és kirobantására Princip golyója révén.

Ezt a fekete világerő, láthatatlan világkormány működését érhetjük tetten a trianoni tanácskozás színpalainak titkos huzalai mögött. Ők mozgatják céljaik érdekében a látható színpad vak elfogultsággal gyűlölettel telt bábjaikat, ők hozzák meg velük az előre elkészített határozatokat.

Meg is nevezhetjük ezt az erőt, ami nem más, mint a világot behálózó szabadkőműves csoportok központja, a párizsi Nagy Oriens páholy. Az a páholy ez, amely már 1912-ben, de még ezt megelőzően is és az 1917-ben Párizsban megtartott szabadkőműves világkonferencián kimondta a halálos ítéletet a kettős Monarchia és a történelmi Magyarország fölött. Részletről-részletre pontosan határozatba foglalta azt, amit később a trianoni „békekonferencia” végrehajtott.

Párizsban székelt a szabadkőművesség központi világszerve, a Grand Oriens, ésszerű volt hát idehelyezni a „békekonferencia” színterét.

Mindez azt is tanúsítja, amit a továbbiak során sajnálattal szemléltetünk, hogy a törvény, jog, erkölcs legmagasabb szintjén és legfontosabb területén a nemzetközi világban, a nemzetek közti érintkezésben jószerint teljes a jogtalanság, illetve a jognélküliség. Bizonyos fekete erők hatására a „nemzetközi jog” írott malaszt vagy még tán az sem, csupán fügefalevél a gáttalan mesterkedések és a gáttalan erőszak uralmán. Az emberiség legnagyobb átka ez, az erkölcsi világrend legnagyobb veszedelme, hogy a sorsunkat meghatározó hatalmi erőtenyezők - jogfölöttiek, s eként mintegy ellenjog uralkodik világunk fölött.

A TÁRGYALÁSOK MEGHÖKKENTŐEN KÜLÖNÖS VONÁSA: SAJÁT ÉRDEKEIK ELLEN DÖNTÖTTEK

Fenti cím, legalábbis első pillantásra, alighanem képtelennek, hihetetlennek tűnik. Pedig így van kétségtelenül. Mi tanúsítja ezt?

Vegyük a legkirívóbb tényeket:

- Megbontották Európa történelmi stabilitását, aláaknázták politikai szilárdságát.

- Felborították Európa történelmi egyensúlyát

- Szétzúzták történelmileg kialakult hármastagolódását, szétverték középeurópai védgátrendszerét

- A megbízhatóságában évszázadok óta kipróbált történelmi utitársat felcserélték kipróbálatlannal, megbízhatatlannal

- Rászabadították a szabadkőműves-pánszláv veszedelmet Nyugat-Európára és önmagukra

- Megalapozatlan, bűnös döntéseikkel világszerte meggyöngítették az erkölcsi világrendet, kiváltképp a politikai erkölcsöket, ennek nyomán bűnözők ültek kormánysszékekbe és a kelet- és középeurópai népekre rászabadult az állami terror, a politikai bűnözés

- Soha nem sejtett mélyre süllyesztették Európa műveltségi szintjét, balkanizálták Európa közepét.

- Úgy történelmileg, mint erkölcsileg és kulturálisan aláásták Európát és saját hatalmi helyzetüket is megingatták.

Miként járhattak el így? Miként következhetett be ez?

Két eshetőséggel számolhatunk:

A) Képtelenek voltak felismerni saját távlati érdekeiket

B) Mások befolyásának hatására, nyílt vagy titkos irányítására hozták meg döntéseiket.

TRAGIKUS FEJLEMÉNYEK, KÖVETKEZMÉNYEK

A következmények jószerint felmérhetetlenek

A) A határozatok nyomán új meg új borzalmak szakadtak egész Európára.

B) Bebizonyult a jósök igaza: a háború csakugyan visszatért, még félelmetesebb és pusztítóbb formában. Az első nagy világfelgyújtás 35-40 millió halottjára ezúttal már mintegy százmillió halott felelt.

C) 40-60 millióra teszik a nagy marxista paradicsomban békében tarkón lőtt békés állampolgárok számát.

D) A középeurópai védőgát lerombolásával a vörös bolsevizmus Európa szívéig hatolt előre, az akkor készült térképek úgy mutatják, mintha vér öntötte volna el Európát. (Nyugat-Európa teljes lerochanása Zsukov marsall szerint hajszálon függött.)

E) Két milliárd embert vetettek állati, a világtörténelemben még sosem tapasztalt nemzetiségi rabszolgasorba. „Pár éve még 2 milliárd ember nyögött a kommunizmus lábai alá tiportan.” (Pat Robertson: Új világrend 34.)

F) Tizezrével kaszáltak le békés polgári magyar és német lakosokat a szerbek, köztük, válogatás nélkül gyermekeket, asszonyokat, egész falvakat irtottak ki a pánszláv pacifikálás jegyében s nem maradtak el tőlük a szlovákok, csehek és románok sem: a szlovákok, s „derék tót atyafiak” például az amerikai légerekből igazoltan büntelenekként visszaküldött tizenéves magyar gyermekeket géppuskázták tömegsírokba, az oláhok pedig - a „dicső felszabadító vörös hadsereg” nyomában járva gyermekkorú székelymagyar kiskatonákat golyószórózott le hosszú kilométerekre kiterjedő sorban.

G) A történelmi Magyarországból meghagyott országcsontok töviskoszorúként tömegsírok, haláltáborok és elemi létükben, elemi emberi jogaikban fojtogatott magyar milliók veszik körül.

Betelt a jóslata azoknak, akik Trianon után a háború visszatéréséről szoltak. De sokan nem sejtették, hogy háborúnál is pusztítóbb háború lesz a béke.

MIFÉLE TESTÜLETEK HOZTÁK A TRIANONI HATÁROZATOKAT?

Lássuk, kik hozták ezeket az emberi történelmet megcsúfoló, embertelen határozatokat?

Jog szerint, törvény szerint ki volt, ki lehetett illetékes ilyen ítéletek meghozatalára?

Fel kell tennünk, hogy talán holmiféle magasszintű pártatlan világtestület határozott így, olyan világtestület, amely a maga történelmi, jogi felkészültségével, tagjainak kétségbevonhatatlan erkölcsi feddhetetlenségével, igazságérzetével, megalapozott ítéletalkotó képességével, befolyásolhatatlanságával alkalmas volt egy ilyen világjelentőségű büntető rendelkezés meghozatalára egy ezer éves államalakulat ellen, amely hosszú évszázadokon át- Európa politikai-történelmi stabilitásának egyik legjelentősebb középeurópai tényezője volt. Fel kell tennünk, hogy ilyen testület hozta meg fenti döntéseket, mert a felemlített tulajdonságok híján örült merény volt e határozatok meghozatala.

Kik vettek hát részt ezeken a tárgyalásokon? Természetesen képviseltették magukat a győztes főhatalmak - Anglia, Franciaország, USA, Japán és Olaszország - népes küldöttségei. E küldöttségek arányainak jellemzésére egyetlen adat: az Egyesült Államok küldöttsége 1300 emberrel érkezett.

Hatalmas létszámú küldöttségek vettek részt tehát a tárgyalások előkészítésében. Testületek testületek hátán. Mégis hibát követnénk el, ha abba a hi4edelembe esnénk, hogy a határozatokat holmi történelmi szükségszerűség által kikovácsolt testület hozta meg, és egyáltalán testület. Mert testületi döntésekről bizony itt szó sem volt, szó sem lehetett. A trianoni tárgyalódelegációk, mint testületek, jobbára csupán formailag léteztek, talán azért, hogy a törvényesség látszatát kölcsönözzék a döntéseknek. A testületet leszűkíthetjük három főszemélyre, az angol Lloyd Georgra, az amerikai Woodrow Wilsonra és a francia Clemenceaura. Csakhogy ők sem bírtak egyenlő súllyal, tájékozottságukban is hatalmas különbségek mutatkoztak, és nem is értettek egyet egymással, anyíra, hogy Lloyd George például később, mikor magára eszmélt, kijelentette, hogy minden csalás és hamisítás volt, ami itt lezajlott.

De hallgassuk meg erről a legilletékesebbet, az olasz Francesco Nittit, Olaszország egykori miniszterelnökét.

„A konferencia három ember között folyó párbeszéd volt: ez a három: Wilson, Clemenceau és Lloyd George. Ebben a dialógusban Lloyd George két ellenkező irányú felfogással, kettős bizalmatlansággal találta szemben magát, Itália pedig nagyrészen távol maradt (...) A VALÓSÁGBAN EGYETLEN EGY SZEMÉLY MŰKÖDÖTT TÉNYLEGESEN ÉS Ő HATÁROZTA MEG A KONFERENCIA IRÁNYÁT IS, EZ CLEMENCEAU VOLT.” (Francesco Nitti: Nincs béke Európában 91.)

Ilyen jelentős és épületes volt tehát ez az Európa (és a világ) sorsát eldöntő (egyetlen személyből álló) „testület”. A többi jelenlévő mindössze afféle körítés volt vagy csupán afféle töltetékül szolgáló vattaember, spanyolfal, színpadi kulissza.

Ha mindez igaz, úgy valójában igaz lenne, hogy egyetlen ember döntött a világ sorsa fölött? Elgondolni is félelmetes.

Ámde, ha alaposabban belegondolunk, mindezzel mégcsak nem is az a legnagyobb baj, hogy a „békekonferencia” valójában egyetlen személyre, Clemenceaura korlátozódott volna (noha ez is eléggé hajmeresztő), hanem az, hogy még maga Clemenceau is - miként ezt a továbbiak során cáfolhatatlan tények tanúsítják - jobbára csupán elismételte, elszajkózta a háttérből irányító láthatatlan külső erők által kidolgozott titkos döntéseket. Mi több, a hozott „határozatok” lényegében nem is következményei, hanem inkább előidéző okai, célkitűzései voltak a világ felgyújtásának.

Vagyis e titkos határozatoknak a trianoni világszínpadon döntések formájában történő előadása a világközvélemény megtévesztésére szánt színpadi bemutatása volt egy hasonlíthatatlanul tágabb, átfogóbb, világleptékű titkos eseménysorozatnak.

A TITOKZATOS PIRAMIS

+

Fentiekhez hozzá kell még tennünk: valójában Trianonban semmiféle testület, valóságos testület nem ülésezett, ha testület alatt több ember együttesét, esetünkben több személy felelős tanácskozását értjük. Itt, - legalább is a nyílt színen - végső fokon egyetlen ember, Clemenceau döntött el mindent.

Tulajdonképpen konferenciáról („békekonferencia”) is aligha beszélhetünk, konferencián ugyanis szélesebb körű, s független személyek szabad véleménycseréjét, tanácskozását értjük, ennek pedig itt nyoma se volt. Tényleges tanácskozótestület, illetve konferencia helyett annak csupán a kereteit állították a világ elé. Egyetlen ember önmagával bajosan tarthatott „konferenciát”. Való igaz, a „tárgyalásokon” részt vettek a győztes hatalmak, Franciaország, Anglia, Olaszország és Japán, később az USA küldöttségei, ők azonban részint tiszta statisztá szerepre voltak kárhóztatva, részint az orruknál fogva vezették őket, miként ezt talán legszemléletesebben Lloyd George, az angol küldöttség vezetőjének a tragikomédiája tanúsítja, akinek észrevételeit, tájékozdó próbálkozásait sorra-rendre elhárították, s aki csak a „tárgyalások” (helyesebben: az ülésezések) befejezése után eszmélt rá, hogy félrevezették. Talán még Woodrow Wilsonnak az USA elnökének és hatalmas létszámú (1300 főnyi) küldöttsége vezetőjének az esetét is idesorolhatjuk, noha őszintén be kell vallanunk, az ő megítélésében magunk is tétovázunk.

Kétséggkívül idetartozik Robert Lansing amerikai államtitkár kiválása, aki felháborodva hagyta ott a tanácskozásokat s erről a következőket nyilatkozta:

„A tanácskozásokon mindenki csak suttogva beszélt és soha semmi fontosat nem mondtak másképp, mint bizalmasan titkolózva.(?) Mindaz, ami a nyílt ülésen történt, előre meg volt beszélve és állapítva. A megegyezések és

alkudozások zárt ajtók mögött történtek. (Robert Lansing: Les Négotiations de la Paix. London, 1921)

Henri Pozzi tovább festi a tárgyalásokon folyó mesterkedésekről szóló tudósítást: senki sem dönt önállóan, mindenki a titkos irányítók útbaigazítását követi:

„Lansing megjegyzi, hogy Wilson elnök (...) nem tanácskozott mással, csak barátjával (az egyébként szerfözlött gyanús) House ezredessel. Amit House akart, azt akarta az elnök.

Steed angol publicista írja emlékirataiban, hogy House ezredes semmit sem tett anélkül, hogy vele (Steeddel) meg ne beszélte volna. Steed viszont minden lépését előzőleg megbeszélte a cseh küldöttség vezetőivel, Masarykkal és Benessel.”

Ime, előttünk állnak a titokzatos piramis lépcsői. Fura módon Wilson, az amerikai elnök áll itt a legalsóbb lépcsőfokon. Fölötte helyezkedik el a rejtélyes kapcsolatokkal rendelkező House ezredes, House fölött az angol Steed, Steed fölött viszont a két szabadkőműves vezér: Benes és Masaryk.

Már csak azt kell megkérdeznünk: honnan ered és min alapszik az ő hatalmuk?

A legfelsőbb lépcsőfok ugyanis hiányzik: nem tudjuk, hogy ők honnan kapják az utasításokat. A felső lépcsőfokok láthatatlanok (akárcsak a szabadkőműveseknél).

De mégis meg kell kérdeznünk még valamit erre a csodálatos piramisra vonatkozólag. Megható, szívreható körülmény az amerikai elnök és az amerikai ezredes barátsága. Mégis különös, hogy az elnök ennyire követi House ezredes útbaigazításait, mert ha jól értjük, egyszerűen erről van szó: a szó szoros értelmében követi azt, amit alárendeltje House mond, mintha ő volna az alantasa, azaz: alkalmazkodik hozzá. Vajon elvetjük a súlykot, ha föl tesszük: Wilson elnököt nem csupán az alárendeltje feltétlen bölcsességébe vetett hit vezérli. Hanem tud valamit. Tudja, hogy House csupán összekötő, s a felső

- legfelsőbb- irányító erővel köti össze őt. Amit House közöl, az nem az ő elgondolása, hanem a piramis csúcsán álló felső erők akarata. Ezért fogalmaz így Pozzi: „Amit House akart, azt akarta az elnök.”

És természetesen tudják ezt a többiek is.

„Így tehát- folytatja Pozzi -Steed és House útján a kulisszák mögött végelemzésben Masaryk Benes vezették az egész konferenciát. Egyes bizottsági tagokat más oldalról is biztosítottak maguknak (?). Így például André Tardieut, aki Masaryk lapjának volt a munkatársa és jóbarátja. Ugyanezt tették a románok és szerbek.” (i.m.154)

Valóság hát, amivel Masaryk eldicsekszik, hogy ők ketten szabták meg a trianoni „békekonferencia” politikáját. Az ő rejtélyes hatalmuk viszont a piramis láthatatlan legfelsőbb fokától eredt.

ORVHÁBORÚ A HÁBORÚ UTÁN; A HÁBORÚ TETŐZÉSE

Alapvetően fontos tény, amit a kérdés egyetlen vizsgálója sem téveszthet szem elől egy pillanatra sem, hogy Magyarország területileg sértetlenül került ki a háborúból. Tagadhatatlan történelmi tény: a fegyverszünet megkezdésekor egyetlen idegen katona sem tartózkodott a történelmi Magyarország területén. A magyar nép és hadserege a háború vad vérviharai közepette meg tudta védeni hazáját minden ellenséges behatolástól, területfoglalástól.

Tény az is, hogy a magyar hadsereg egységeinek katonai rendtartása, hadifegyelme, háborús rendtartása és ütközésképesége töretlenül megőrződött, s a magyar hadsereg a frontról felsőbb parancsra rendezett egységekben vonult vissza.

Ha ez így volt, mint ahogy tagadhatatlanul így volt, felmerül a kérdés: miként került-kerülhetett sor Magyarország feldarabolására?

Miféle erő tudta véghezvinni azt, amire a háború képtelen volt?

MIFÉLE TITOKZATOS ERŐ VOLT KÉPES RÁ, HOGY VÉGREHAJTSA A DÖBBENETES TÉNYT, A NÉGY ÉS FÉL ÉVIG TARTÓ VILÁGHÁBORÚS TŰZVÉSZBEN MAGÁT MEGVÉDENI TUDÓ EZERÉVES ŐSI ÁLLAM-ALAKULAT VANDÁL SZÉTZÚZÁSÁT, SZÉTDARABOLÁ-SÁT?

MIFÉLE SÖTÉT, TITOKZATOS ERŐ VOLT EZ, MIFÉLE BÉKE?

MIFÉLE ALATTOMOS ERŐ? MIFÉLE „BÉKEKÖTÉS”?

LEHETSÉGES AZ, HOGY A BÉKE VEGYE ÁT A HÁBORÚ SZEREPÉT ÉS VÉGREHAJTSA AZT, AMIT MÉG A HÁBORÚ SEM TUDOTT, S MINTEGY SZÁZSZOROSZVA MEGVALÓSÍTSA AZT, AMIRE MÉG A NÉGY ÉS FÉL ÉVI TÖMEGES ÖLDÖKLÉS, NÉPIRTÁS IS KÉPTELEN VOLT?

LEHETSÉGES EFFÉLE GYILKOS SZEREPCSERE? BÉKÉNEK ÁLCÁZOTT TETÉZETT HÁBORÚ? MÉRHE-TETLEN ELLENFÉL-LEMÉSZÁRLÁS A BÉKE ÍGÉRETES, ÁHÍTOTT TÜNDÉRMEZÉBEN? ORSZÁGHÓHÉRLÓK, NÉPGYILKOSOK A BÉKE KÖPENYÉBEN? RAKJUK LE A FEGYVERT IMMÁR! RAKD LE PAJTÁS, BAJTÁRSAM, HISZEN BETELTÜNK VÉRREL, ELÉG VOLT MÁR A VÉR, LEGYEN MÁR VÉGRE BÉKE!

HA PEDIG HITTÉL A SZÓNAK ÉS BÉKÉRE VÁGYVA-VÁRVA LETETTED FEGYVERED, AZ ISTEN IRGALMAZZON SZERENCSETLEN FEJEDNEK: GYILKOSOK KEZÉRE ADTAD MAGAD S LEMÉSZÁROLNAK, DARABOKRA METÉLNEK.

Ez történt azután, hogy a magyar hadsereg letette a fegyvert, ez történt a fegyverszünet, a fegyverletétel után a „békekötés” során?

Kik cselekedték ezt? Magas tisztséget betöltő, az erkölcs, igazság és igazságtevés mezében fellépő nyugati politikusok?

Béketárgyalások és békeszerződések...

Mintha a „béketárgyalások” vizsgálatánál a kiszemelt áldozatok - nép- és ország-áldozatok - megtévesztésére sátáni ravaszsággal kieszelt álcázott százszoros háború elevenedne meg a szemünk előtt.

Jelképesen szólva, a háborús felek az erkölcsi világrend törvényei szellemében és értelmében, békét kötöttek. El lehetett volna várni, hogy az ellenségeskedések megszűnések megszűnésének örömeiben akár egymás nyakába is borulnak a volt ellenfelek. Vége az átkozott háborúnak, vége valahára, megértük ezt is, pajtás, emberek vagyunk, felejtjük, ami történt, jer hozzánk, ünnepeljünk.

Az ám, az ám, fordítva! Feladtátok magatokat, markunkban vagytok. Jöhet a véres bosszú, a százszoros fizetség!

Rettentő elhinni, de így történt, ez történt. A „béke” azt valósította meg, amire még tán száz háború sem volt volna képes, illetve, amit eddig száz háború sem tudott elérni: Magyarország felségterületének, a történelem és geológia ez ősi remekművének viviszekcióját, élve széttrancsrozását.

Hétfelé metélték az ország testét, de úgy, akárha vadállati dühvel húsvágó bárdal hasogatták volna darabokra, szétmetszve közlekedési és védelmi vonalait, folyóit, iparvidékeit, vérkeringését, ereit, élettereit úgy, hogy ennek a természetes úton létrejött évezredek történelmi alakulatnak csupán a vérző csonkja, csupán harmadrésze maradt meg, közel huszonegymillió lakosából mindössze hétmillió.

Magyarok millióit taszították idegen s az emberiség számára eladdig ismeretlen nemzetiségi rabszolgaságba.

Országmészárlással egybekötött népgyilkolás volt ez, semmi egyéb.

Még az is, aki elborzad ettől vagy hitetlenkedik, kénytelen belátni: mindez valóság, letagadhatatlan történelmi tény. A békét áhító világ elé békefolyamatként odaállított „béke” gyilkolt itt, s népet és országot gyilkolt. Országot, népet metélt szét gigantikus népgyilkosként, gyilkosnál különben.

Kérdés: miféle merénylők rejtőztek a béke álarcában s törtek rá népet és országot gyilkolva a gyanútlan magyarságra?

Vagy netán ez a dolgok rendje? Ily módon szoktak végződni a fegyveres marakodások, a háborúk?

Milyen útbaigazítást nyújt vajon erre vonatkozólag a történelem? Akad-e példa erre? Szolgált-e precedenst erre a történelem?

Vegyük a háborúk befejezésének történelmileg közismert körülményeit és módjait:

1) Az egyik fél fegyveresen behatol a másik felségterületére és -

- a) azt átmenetileg,
- b) végérvényesen megszállása alatt akarja tartani
- c) engedmények, előnyök árán kész az elfoglalt területet kiüríteni és visszaadni jogos tulajdonosának, vagy pedig ezt megtagadva új háborút indít el és állandósítja a háborút
- d) a hátrányt szenvedett fél nem hajlandó beletörődni vereségébe és az elszenvedett veszteségekbe
- e) így a háború mindaddig folytatódik míg el nem dől valamelyik fél javára.

2) A háború a két ország határterületein ér véget:

- a) a két fél, mintegy belátván, hogy nem bír egymással, a háborút befejezettnek tekinti
- b) Egyezkedésre kerül sor, ennek kapcsán a gyengébbik fél bizonyos engedményeket tesz a másik félnek.
- c) A két fél külön egyezményben kiköti, hogy ezután békében élnek egymással.
- d) Ezzel az ellenségeskedés lezárul.

3) Lássuk miként alakult a háború vége az első nagy európai világtűzvész során.

a) A szövetséges győztes hatalmaknak (Entente) nem sikerült fegyveresen behatolniuk ellenfeleik, kiváltképp Magyarország területére.

b) Éppen fordítva: ellenfeleik törtek be az ő területeikre, és hadseregeik - így pl. a magyar hadsereg egységeinek zöme a béke kitörésekor idegen területeken állomásozott. Ebben a helyzetben érte őket a fegyverszünet. A magyar hadsereg ezt követően példás rendben, harci alakulatait megőrizve, s nem ellenséges erők támadása által hajszoltan, kényszerítve vonultak vissza hazájuk területére.

c) A fegyverszünetet, az önkéntes fegyverletételt követően, a „béketárgyalások” folyamata alatt és azt követően azonban, mint láttuk, a világtörténelemben egyedülálló fejleményekre került sor. A „béketárgyalások” örvén a szövetséges hatalmak végrehajtották azt, amit fegyvereik erejével nem tudtak - és nem is akartak elérni: hatalmas felségterületek elragadását a békét áhító és a béke reményében - ígéretében! - fegyvereit lerakott ellenfelektől.

d) Eként került sor - a fegyvernugvás kölcsönös elfogadása, a fegyverszünet és a fegyverletétel után - az alattomban végrehajtott példa nélküli cselekményre, a régi Európa egyik legszilárdabb tartóoszlopának, az ezeréves Történelmi Magyarországnak és népének vandál és semmivel sem igazolható feldarabolására.

A BÉKE FOGALMÁNAK SÁTÁNI ÉRTELMEZÉSE

Maga Clemenceau, a párizskörnyéki „békerendezés” vezéralakja cáfolt meg - miként erről Francesco Nitti beszámol - minden ahhoz fűződő jámbor reménykedést és hiedelmet, hogy a tárgyalások célja netán a béketeremtés.

„Clemenceau a Francia Kamara ülésén kijelentette, hogy A BÉKESZERZŐDÉS IS EGYIK MÓDJA A HÁBORÚ FOLYTATÁSÁNAK. Igazat mondott, mert A HÁBORÚ JOBBAN FOLYIK, MINT VALAHA ÉS A

BÉKE SOHASEM VOLT OLYAN TÁVOL, MINT MOST."

Clemenceau elszólta itt magát és kibökte a lényegét. Mert ha a béke a háború folytatása, azaz a béke maga a háború, akkor mikor van béke? Talán a háborúban? És soha sincs nyugalom a nemzeti nagyságtól fűtött, bőrükben megférni nem tudó terjeszkedő államszörnyetegektől?

Clemenceau nyilván önigazolásul szánta szavait, de az akaratlan beismeréssé sikeredett, annak leleplező értékű beismerésévé, hogy amit az u.n. „békekonferencián” művelnek és amire törekszenek az nem békekötés, a béke megteremtésének még a szándéka is hiányzik, s ami ott folyik, az nem más, mint a béke örve alatt folyó egyoldalú háború a fegyvertelen, békére váró ellenféllel szemben. Tökéletesen azonos azzal a trükkös bandita fogással, mikor a másik felet fegyverének lerakatása után döfik vagy puffantják le és semmisítik meg.

A nagy „békekötés” vezéralakjának ez az egyetlen mondata olyan átható világosságot áraszt, hogy az ott történtek valódi mibenlétét ennek fényében csak az nem látja, aki nem képes vagy nem akar látni.

Ha lehet még tragikusabb ami e felfogás történelmi folyományait illeti. Ha ugyanis igaz, hogy a béke a háború folytatása, akkor minden gaztett békében is megengedett, s a bűnös úton nekik juttatott, őket semmilyen jogon, semmilyen címen meg nem illető idegen felségterületek más etnikumú népeivel a háborúnak az emberi együttélés törvényeit kiiktató, törvényen kívül helyező, rendhagyó eljárásai szerint bánhatnak el, vagyis tetszésük, korlátlan önkényük szerint. Feltesszük, hogy e sátáni cinizmusú mondatot Clemenceau nem bűnös, cinkos biztatásnak szánta a műállam-szörnyszülöttek felé az emberi jogok lábbaltiprására.

BŰNÖS MESTERKEDÉSEK A HÁBORÚS FELELŐSSÉG KÖRÜL

Könnyűszerrel bárki rájöhet a körülmények ismeretében, hogy kik voltak felelősek a háború kitöréséért, illetve, hogy kiket jelöl a hivatalos megítélés a háború bűnöseivé. Elég, ha a vae victis elvére gondolunk és már kész is a felelet: természetesen a vesztesek, a háború legyőzöttjei. Természetesen a vesztesek a bűnösök, rajtuk kellett elverni a port, az ő bajukat kellett ellátni istenigazában, lehetőleg úgy, hogy örök időkre abból kolduljanak. Németország baját persze, és a szerencsétlen, Habsburg-pórázon (hóhérvártól) vezetett Magyarországot Hol Németországot vádolták meg a háború kirobbantásának bűnével, hol Magyarországot: a hazudozók mégcsak a következetességgel sem törődtek, még azzal sem, hogy legalább következetesen hazudjanak. Elszabadult kötőfékeiről a bűn, világhatalommá vált a hazugság, miért törődtek volna olyan apróságokkal, mint valóság, tények, igazság és hihetőség?

Magyarország egyébként, mint kiszemelt főáldozat, magas rangot kapott ezen a vesztére esküdt fantasztikus álarcosbálon: őt tették meg a bűnözők a bűnösök bűnösévé, a háború főokává.

Közbevetőleg egy szerény kérdést: lehetséges, hogy a győztes szövetséges hatalmak képviselői olyan mély tudatlanságban és tájékozatlanságban leledzettek, miszerint egy pillanatra is elhitték, hogy Magyarország volt a bűnös a háború előidézésében? Éppen ők nem tudták ezt, akik már a nagy háborút megelőzőleg titkos tárgyalásokat folytattak, titkos egyezményeket kötöttek például a cári Oroszországgal, akinek óriási területeket ígértek, többek között Törökország rovására, akkor, amikor a háború még a jövő ködében rejtett. Feltehető ez?

Igaz, Magyarországnak szétmarcangoltatásra ítéltettségén kívül volt még egy jóvátehetetlen bűne. Nevezetesen az, hogy még elnyomott, kiszolgáltatott, s a

Habsburg kormányzattól való függő helyzetében is tiltakozni mert a háború megindítása ellen. Hallatlan merény! (Véres valóság ez, senki ne vegye marólúgos szatirának!) Magyarország a maga szerény lehetőségeihez képest meg akarta akadályozni a nagy világgégés beindításán fáradozó világgépezet működését. Bele mert avatkozni a tikos háttérerők előkészítő munkájába! Tisza István, Magyarország miniszterelnöke, elfajult vakmerőségében több ízben arra vetemedett, hogy tiltakozott a háború megindítása ellen. (A győztesek e tényt ugyan szemérmesen tagadták) Sem Magyarország, sem Tisza nem úszhatta meg szárazon. Magyarországnak bűnhődnie kellett és lakolnia kell népének milliós tömegeivel együtt nemzedékről nemzedékre.

A MAGYARORSZÁG ELLEN HOZOTT TRIANONI DÖNTÉSEK LEGFŐBB TÉNYEINEK ÖSSZEFOGLALÁSA

A) MAGYARORSZÁG PÉLDÁTLAN TERÜLETI FELDARABOLÁSÁNAK TÉNYEI

Magyarország felségterülete a világháborút megelőzően ezer éven át jobbra változatlanul 325.000 négyzetkilométert ölelt magába

■ A trianoni határozatok ebből az ősi magyar felségterületből nem kevesebb, mint 232.000 négyzetkilométer ítéltek oda olyan mesterségesen létrehozott államalakulatoknak, melyekhez ezek a területek soha sem tartoztak -

■ Magyarországnak tehát az ősi 325 ezer négyzetkilométernyi felségterületéből mindössze 93 ezer négyzetkilométert hagytak meg, kevesebbet, mint egyharmadát

■ Egyedül Romániához 102 ezer négyzetkilométernyi magyar felségterületet csatoltak, kevesebbet, mint amennyit magának Magyarországnak meghagytak

■ Csehországhoz csatoltak 63 ezer négyzetkilométernyi magyar felségterületet

■ Szerbiához csatoltak ugyancsak 63 ezer négyzetkilométernyi magyar felségterületet

■ Ausztriához csatoltak négyezer kilométernyi magyar felségterületet.

B) MAGYARORSZÁG 20 MILLIÓ 886 EZER FŐNYI LAKOSSÁGÁNAK KÉTHARMADÁT (64%-át) IDEGENURALOM ALÁ VETETTÉK

Közel huszonegymillió lakosából a békemaffia mindössze hét és félmilliót (7.516.000) hagyott meg-

■ Rumin uralom alá vetett 5 millió 263 ezer lelket

■ Szerb uralom alá vetett 4 millió 122 ezer lelket

■ Cseh uralom alá vetett 3 millió 576 ezer lelket

■ Osztrák uralom alá vetett 358 ezer lelket.

A határozatok vandál módra átvágták az ország közlekedési útvonalait, folyamait, gazdasági élettereit, iparvidékeit.

Halálos bűne kellett legyen ennek az országnak, hogy ilyen szörnyűséges ítéletre kárhoyztassák De egyáltalán lehetséges-e efféle halálos bűn?

C) MAGYARORSZÁG HELYSÉGEINEK, VÁROSAINAK, FALVAINAK, TELEPÜLÉSEINEK SORSA

■ Magyarországnak nem kevesebb, mint 12.500 lakott helysége volt. Ebből a trianoni határozatok mindössze háromezeröttszázat hagytak meg, kilencezret idegen országoknak ítéltek

■ Romániához csatolásra ítéltek 4.300 helységet (várost, községet)

■ Csehszlovákiához csatolásra ítéltek 4000 helységet (várost, községet)

■ Jugoszláviához csatolásra ítéltek 600 helységet (várost, községet)

■ Ausztriához csatolásra ítéltek 327 helységet (várost, községet)

■ Lengyelországhoz csatolásra ítélték 25 helységet
 ■ Olaszországhoz csatolásra ítélték 1 várost (Fiumét)
 Mindezeknek az emberi településeknek óriási többségét a történelem évezredei során a magyar nép építette a maga veritékes munkájával és védte meg minden ellenséges támadás ellenében. Aki képes annak elgondolására, hogy micsoda erőfeszítés és mennyi munka szükséges egyetlen falu, egyetlen város kialakításához, felépítéséhez és évszázadokon át történő megvédéséhez, csak az alkothat valamelyes képet magának a magyarságra mért csapás következtében elszenvedett veszteség elviselhetetlen arányairól.

Jellemző tényként meg kell említenünk, hogy 1990-ben

a Magyarságkutató Intézet kiadásában külön könyv jelent meg az elcsatolt magyar települések névjegyzékének felsorolása-val. (Sebők László: Magyar neve. Határokon túli magyar helységnévszótár) Ez a hézagpótló munka nem kevesebb, mint 267 sűrű nyomású oldalon át sorolja és sorolja az elrabolt magyar helységek névsorát.

KIMONDATLAN ÉS KOHOLT MAGYARELLENES VÁDAK

A győztesek, illetve pontosabban a győztesekhez a zsákmányosztás során csapódó kis sakálok, a békekötés hiénái, vádak özönét zúditották a magyarságra és Magyarországra. Mindezek a vádaknak azonban sajnálatos módon sehogy sem lehetett hiteles alapokat keríteni, így aztán a rágalmazók nem tehettek mást, csupán azt, ahogy ez gyakran megesik, hogy magukból indultak ki - és ahogy ez gyakran megesik - az önmagukból merített képet próbálták átragasztani a magyarokra. Ez az eljárás ragyogóan bevált, miként ezt korábbi és későbbi tetteik is tanúsítják. (Rásütötték: mindenáron háborút akart, hódítani akart, idegen területeket megkaparintani, elnyomta a kisebbségeket stb.)

Töredelmesen be kell vallanunk: e mondvacsinált vádakkal, rágalmaktól eltérően voltak Magyarországnak egyéb bűnei, miket ugyan senki sem hozott szóba, noha ezek valóságos háttérokai voltak Magyarország elítéltetésének. Illő hát, ha itt, akár futólagosan is, felemlítjük e bűnöket.

Senki se ütődjön meg ezeknek a „bűnöknek” a szokatlanságán, mert nem ritka eset, hogy mások érdemeit és erényeit tekinti a legtűrhetetlenebb bűnnek az irigység és a gyűlölet. Ezúttal pedig azoknak a láthatatlan erőknak magyarellenes indokait érintjük, akik a háborút kiobbantották és a világrombolásban érdekeltek.

■ Ez az ország - Európa egyik legősbibb országaként - egy teljes ezredéven át Európa keleti védbástya volt.

■ Ennek során, népe millióinak feláldozása árán is megvédte önmagát, s ezáltal, önmagával megvédve, megmentve, Európát attól, hogy például 1241-1242-ben a tatárok, majd a törökök megrohanják és letarolják (Védbástyasors).

■ Ősi hitének fegyveresen rákényszerített elhagyatása után védőbástyájává vált a zsidókereszténységnek - egyházi és más körök legalábbis így századokon át így emlegették.

■ Európa történelmileg kialakult egyensúlyának, szerkezetének és szilárdságának (stabilitásának) egy ezredéven át kétségkívül egyik leghatékonyabb eleme volt.

■ Mi több, a testvéri Lengyelországgal együtt hatalmas közép-európai gátként természetes részét képezte Kelet és Nyugat között Európa ősi hármas tagolódásának.

■ Műveltségében, erkölcsi felfogásában a fejlett nyugati népek társaként a Nyugattal vetekedett.

■ Ősi történelmi területének, a Kárpát medencének egysége, zártsága is a régi Európa egyik támpillérvé tette. Érthető hát, ha az Európa megrontására törő erők támadása során vesztesre ítélték és vesznie kellett.

VISSZAÉLÉS A NÉPEK BÉKEVÁGYÁVAL ÉS A BÉKEKÖTÉS ELVÉVEL

A legszigorúbb tárgyilagosság szellemében - a dolgok lényegét kutatva - meg kell ítélnünk az első világháborút megelőző és követő cselekményeket, amelyek - miként a következmények tanúsítják - kiforgatták sarkaiból a világot.

Vegyük a kézenfekvő tényeket.

A háborúba befáradt, „központi hatalmak” elcsigázott népeinek és kormányzatainak békét ígérnek, s a béke reményében a saját önvédelmükre, felségterületeik megvédésére még mindig képes magyar hadsereg lerakja a fegyvert.

A fegyverletétel az általánosan érvényes emberi jelképiség nyelven azt jelenti: nincs többé fegyverekre szükség.

Bandita nyelven azonban merőben más a fegyverletétel értelme. A banditizmus gyakorlatában a fegyver letétele az ellenfél védtelenítését jelenti. Ebben az értelemben a védtelenítés azért történik, hogy gátlástalanul elbánhassanak a kiszemelt áldozattal.

Két fegyverdörrenés, két orvgyilkos merénylet keretezi, nyitja és zárja az első nagy világpusztulást.

BÉKEJOBBOT NYÚJTANI BARÁTNAK S BÜNÖSÖKNEK

Mondják, a becsületes embert egyenesség jellemzi, a gazembert viszont kétszínűség, alakoskodás.

A bűn természetéből következik ez. Bűn nem lehet meg rejtőzködés nélkül, hiszen nyílt küzdelemben buknia kellene. Kerülnie kell a fényt, akár a természeteknek. Lételeme a sötétség, a rejtőzés, a titok.

A fegyverszünettel, a fegyverletétellel, a békétárgyalások megkezdésével a szembenálló felek, ha ténylegesen talán nem is, jelképesen azonban kezet adtak,

azaz nyelvünk találó kifejezése szerint BÉKEJOBBOT NYÚJTOTTAK EGYMÁSNAK.

A BÉKEJOBB ÉS A TISZTESSÉG VISZONT
ELVÁLASZTHATATLANUL ÖSSZEFÜGG.
GAZOKKAL BÉKÉT KÖTNI ŐRÜLTSG S
KÉPTELENSÉG.

A békejobb - kötelez, éppúgy, miként kötelez a kézfogás is. Nyelvünk ezt úgy fejezi ki: KEZÉT ADTA RÁ!
- MAGYAR ÉRTELMEZÉS SZERINT EZ AZT JELENTI: TESTI-LELKI MIVOLTÁNAK ODANYÚJTÁSÁVAL KÖTELEZTE MAGÁT ADOTT SZAVÁNAK, VÁLLALÁSÁNAK BETARTÁSÁRA. EZ PEDIG SZENT FOGADALOMTÉTELLEL EGYÉRTELMEZŐ: KÖTELEZŐ ÉS MEGSZEGHETETLEN.

Miféle békejobbot nyújtottak hát ellenfeleiknek a szövetséges hatalmak képviselői? Mi történt a békekötés, a valódi tisztos békekötés elemi kötelezettségével Trianonban és Versailles-ben s Trianon és Versailles után? Mi történt a tisztesség és a tisztos megegyezés ősi, elemi, emberi követelményeivel? Mi történt a békét, becsületes megegyezést áhító népek millióival? (Százmilliószámra vetették halálra s borzalmas nemzetiségi totalitárius rabszolgasorba őket.)

Nem hallgatható, nem tussolható el: Trianonban a legiszonyatosabban megcsalták, kijátszották nemcsak a fegyverüket letett s a fegyverszünetben és a kölcsönös tisztos emberi megegyezésben jogosan bizakodó volt ellenfeleket, de a világ népeit is. Olyan arányú volt a béke álarcában végrehajtott bűnözés, hogy végül maguk a vesztes-győztesek - franciák, angolok meg a többiek is - az áldozatok közé kerültek. (És ez a világmérgőzőség még távolról sincs lefutva! - Ég óvja a világ jót akaró, érdemes népeit!)

Valóságos maskarádéja, álarcosbálja, gyűlhelye volt ez a világ cselszövőinek. Hétpróbás hamiskártyások, szemfényvesztők annak ismeretében, ami itt ment végbe,

alkalmatlanságuk érzetében tán feladnák pályájukat. A hitegetés dörzsöltjei, csalók, hamisítók, mindenre kapható brávók, pribékek a megtévesztés, szemfényvesztés itteni nagymestereinek, verhetetlen sarlatánjainak elképesztő trükkjeitől megszágyenülten, bunkóságuk belátva, reménytelen esetekként tán jobb útra tértek volna. Mert itt a világot etették meg cukrozott mésszel, bekölnizett korommal, embertömegeket, népeket, nemzedékeket. A Holdon nincs annyi lyuk és kráter, ahányba a veszteseket itt belecsalták. Fokról-fokra vonták őket tovább és tovább, míg arra eszméltek, hogy süllyed lábuk alatt a talaj, az iszap a szájukig ér és már kiáltani is késő.

Kik voltak ezek? Clemenceau? El lehetne hinni róla? Wilson? André Tardieu? Vagy a hét álarcban, fekete köpenyben, hosszúszerű pipával a háttérben halászhók? Hagyjuk a tisztázást későbbre egy kicsit

Lássuk a gyökereket!

BENES ÉS AZ IGAZSÁGKIBELEZÉS

Eduard Benes Trianonban rejtélyes körülmények folytán s teljesen illetéktelenül és érthetetlenül (hiszen Csehszlovák állam ekkor még nem létezett) társával Masarykkal együtt a „béketárgyalások” egyik kulcsfigurájává lépett elő. Miként Masaryk eldicsekszik vele, ők ketten irányítanak itt: - „mi ketten határoztuk meg a békekongresszus politikáját” -vallotta emlékirataiban. Hát nem gyönyörű ez?! Két illetéktelen maffiózó az u.n. „béketárgyalások” élén! Két Magyarország húsára, vérére éhező szomszédfi! Nem a konyabajszú, „tigris” játszó mogorva Clemenceau (aki e két pánszláv idomár keze alatt farkcsóváltató ölebbé törpül), nem is Wilson az USA tengeren átkelt elnöke (akit itt úgy kezelnek, akár holmi hivatlan vendéget, akinek az ajtó mögött a helye), s nem is a büszke Britania küldötte, Lloyd George (akit - bocsánat a hasonlatért - akár vak szamarat, az orránál fogva vezetve

cibálnak ide-oda) hanem ez a két cseh szabadkőműves vezérli itt a nagy sakktáblán kibicként, hátulról a játszmát.

Ők ketten. Annak ellenére, hogy ők mind a ketten az egyik érdekelt fél magánemberként föltolakvó hiteltelen képviselői, ők lépnek fel a főtájékoztató, a tárgyalásirányító szerepében. Itt minden az ő akaratuk és kívánságuk szerint történik, beleértve természetesen ebbe a többi magyar húsrá, magyar felségterületre sóvárgó balkáni politikai kalandort, a két román vezetőpolitikust és orosz ügynököt, Jon Bratianut és Take Jonscut (akik havi ügynöki díjazás kitüntetésében részesültek az orosz cártól), az orosz pénzen felhizlalt szerb összeesküvőket meg a többieket is.

De ki is ez az Edouard Benes s miféle rejtélyes úton-módon került a nagy trianoni kongresszus irányítói szerepébe?

Élettörténetének kezdeti szakaszából itt csupán néhány jellegzetes mozzanatot emelhetünk ki Borsody István: Benes c. könyvének (Bp., é.n.) adatai alapján.

Borsody mindjárt munkája elején érdekes megállapítást tesz a trianoni tárgyalásokra:

+”A csehszlovák állam keletkezésének történetét olvasva, az embernek valóban az az érzése, mintha a nagyhatalmak kizárólag a személyes ismeretség, a személyes rokonszenv, a nemzetközi protekció alapján döntöttek volna milliók és milliók, államok és nemzetek sorsa fölött.”

Benesről:

„Először összeesküvő, a prágai Maffia egyik alapító tagja: futárszolgálatot teljesít külföld és Csehország között: a legkényesebb feladatokat hajtja végre. Később magára hagyja fiatal feleségét, elhagyja állását, hazáját és kiszökik Masaryk után Svájcba. Monarchiákat robbant, dinasztákat buktat, felforgatja egész Közép-Európát.”

„Kiemelkedő tagja lesz a szabadkőműves mozgalomnak és kiválóan ért hozzá (akárcsak Masaryk), hogyan kell a szabadkőműves kapcsolatokat a (cseh) politika szolgálatába állítani.”

„1915 május 20-án kis híjja, hogy Benes nem kerül rendőrkézre.”

„Később külföldi tartózkodása alatt az angol és francia rendőrség mint kémgyanúst több ízben letartóztatta, de az osztrák rendőrség elől szerencsésen elmenekült. A Maffiát sem sikerült az osztrák rend őreinek leleplezni(...)De a Maffia tovább működött és állandó érintkezést tartott fenn Masaryk emigráns csoportjával.”

„Benes 1915 szeptember 2-re virradó éjszaka Cheb-Egernél, egy katonaoorvos barátja segítségével átszökött az osztrák-német határon. Hamis útlevelel (...)

„Kramár szerint „Benes olyan eszközöket használ a politikában, melyeket minden erkölcsös ember a legélesebben elutasít.”

„Diplomáciai ellenfelei nem azért gyűlölték, mert félték tőle. Hanem mert tehetetlenek voltak alattomos módszereivel szemben. Benesnél képmutatóbb, agyafűrtabb, körmönfontabb külügyminisztere nem volt a háborúutáni Európának. S a kíméletlen, nemzeti imperializmust kevés politikus tudta annyi fennkölt nemességgel, kegyességgel álcázni, mint ő. Igaz, kettőn áll a vásár - és Benes külpolitikai sikereit elsősorban a szövetséges nagyhatalmak naivitása, elfogultsága, tudatlansága, tájékoztatlansága(?) tette lehetővé.”

A későbbiek során - „Folytonosan zaklatták meggazdagodásának rejtélyes körülményei miatt (...) 1919-ben azzal gyanúsították Benest, hogy elsikkasztotta a külföldön gyűjtött pénzeket.”

Íme, ilyen ember került valamiképpen a trianoni világkonferencia élére, méghozzá oly módon, hogy - jóllehet semmilyen jogcíme nem volt rá - kezében tartotta az egész konferenciát. Itt csak az történhetett, amit ő akart. Clemenceau, a haragos, rettenthetetlen „tigris” és Wilson az USA elnöke csupán azt tehette, amit Benes és Masaryk, ez a két szabadkőműves vezér javasolt s jóváhagyott.

Aki mindebből nem ismeri fel, hogy itt valami egészen sötét és rendkívüli rejtély, világrejtély lappang, az kezdje újra az iskoláit.

MIKÉNT TÁJÉKOZTATTA BENES MAGYARORSZÁGRÓL A VILÁG VEZETŐIT?

Benes a következőket találta Wilsonnak és a nemzetközi „béke delegációnak” a szerinte elcsatolásra ítéendő magyar Felvidék kérdésében:

Hallgassuk!

1) „Szlovákia tulajdonképpen egyszer régen része volt a nagy Cseh-Szlovák államnak”.

Eszerint:

a) Egyszer régen - teljesen meghatározatlan időben, ahogy a mesei történetek - létezett egy Cseh-Szlovák állam (amelynek soha senki még csak az árnyéknyomát sem fedezte fel)

b) Nem a valóságban létezett, hanem csupán „tulajdonképpen”

c) Ennek a valamikori állítólagos Cseh-Szlovák államnak része volt a hajdani állítólagos Szlovákia.

d) Sajnálatos módon azonban ennek a két államnak, kettős államnak a létezéséről mit sem tud a történelem.

e) Egyetlen területen, egyetlen formában létezik ez a sohasemvolt állítólagos „állam”: a pánszláv terjeszkedést szolgáló pánszláv történelemhamisításban

1) „A X. század elején azonban a magyarok meghódították ezeket a területeket...”

2) Benes úr történelmi ismeretei meglehetősen homályosak: Árpád vezér magyarjai, ugyanis, miként ez köztudott, nem a X. század elején, hanem 896-ban foglalták vissza- és nem el - a Kárpát medencét.

3) „...amelyeket azonban a magyarok századokon keresztül hiába próbáltak „magyarizálni”. Erre irányuló próbálkozásuk minden eredmény nélkül maradt” (vagyis: a

magyarok egy teljes ezredéven át a legcsekélyebb eredmény nélkül, teljesen hiába erőlködtek - ámde akkor az égvilágon mi bizonyítja a „magyarizálást”?)

c) A történelmi valóság: magyarok sohasem „magyarizáltak”, azaz soha nem olvasztottak be erőszakkal semmiféle nemzetiséget. Ezt már azért sem teheték, mivel az erőszakos asszimiláció, a nemzetiségi terror a legújabb kor s főként a szláv-rumin utódállamok „találmánya”.

d) Az árpádi bejövetelkor híre-pora sem volt cseheknek Magyarország területén, természetesen „Cseh-Szlovákiának” sem, még a mesék birodalmában sem.

e) Szlovák népnek sem volt akkor itt nyoma., nemhogy „Szlovák államnak” Mindössze néhány frissiben létesített vazallus szláv fejedelemség örvén behatolt szláv katona találtatott itt, kik a magyarok visszatérésének hírére felkapták a nyúlcipőt és ellenállás nélkül elszeleltek.

4) „A lakosság mindig „csehül” érzett és nem volt más vágya, minthogy az új államhoz (?) csatlakozhassék (...)”

a) Ugyan miféle csudálatos módon sikerülhetett Benesnek kimutatni, miként érzett-érezhetett ezer éven át bármit is egy országrész, Felső-Magyarország lakossága? A főbűvészek főbűvésze címét azonnal oda kell ajándékozni bárkinek, akinek ez sikerült. Hát még kideríteni azt miként érezhetett „csehül” egy olyan ország lakossága, ahol ezer éven át nem is éltek csehek

b) S ugyan miként lehetséges, hogy a terület régi lakosságának csaknem teljes egészét kitevő magyaroknak teljes ezer éven át nem volt egyéb vágya csupáncsak kizárólagosan az, hogy az ekkor még képzeletben sem létező Cseh-Szlovák „új államhoz” csatlakozzanak Vajon miféle rejtelmes tapogató úrkészülékkel sikerült ezt Benesnek „megállapítania”?

5) „A szlovákok nemzeti entuziazmusát persze béklyóba kötötte Magyarország ellenkezése.”

Az ellenkezés által béklyóba kötött entuziazmus alighanem olyan képzavar, amellyel filozófusi agy is bajosan képes megbirkózni.

6) „Szlovákia (a történelemben ismeretlen, sosem létezett Szlovákia) északi határát a Kárpátok adták, déli határa a Duna volt; a Duna déli hajlásától a Tisza folyóig részben természetes, részben mesterséges határ határolta.”

A semmi határait ennyire pontosan tudtunkkal még senkinek sem sikerült leírnia.

7) „Ez a terület persze most magyarokat is magában foglal s így ez olyan problémát képez, amelyet a békekonferenciának kell megoldania.”

A mély történelmi tudatlanságról tanúskodó képtelenségek láncolata ezzel a hatásosnak szánt elegáns fordulattal zárul: ma már ugyan egynéhány betolakodott magyar is él a jelzettős-pánszláv területen, de hát mit számít ez? Ezt a bagatell problémát a konferenciának gyerekjáték lesz megoldani.

Benes még a következőkkel toldja meg az elmondottakat:

„A Dunának mint országhatárnak a kérdése nem tehető vita tárgyává. (Ugyan miért? Azért, mert, okolja meg Benes-) Ez egy lényegbevágó probléma (Azért nem vehető vita alá! -) Szlovákia mindig dunai ország volt. (Óriási hazugság, amivel Benes alighanem világcsúcsot állított fel, önmagának is ellentmondva, hiszen még a trianoni tárgyalásokon is azt erőltették a csehek, hogy Szlovákia számára nyissanak kaput - a Dunához!) A magyar betörések idején a szlovákok egész Pannoniát elfoglalva tartották. (Hó! hó!) A magyarok azonban a szlovák népességet felszorították a környező hegyekbe és a szomszédos magaslati vidékekre.” (Olyannyira, hogy a szlovákok onnan nagyobb lélekszámban csak ezer év elmúltával, a múlt században kezdtek aláereszkedni a színmagyar területekre)

Ennek a Benes által alkalmazott fogásnak a szakszerű elnevezése: az irányzék megfordítása. Aki kívül van, az nem ezért van kívül, mert ott volt, hanem azért, mert oda ment vissza. (Ezzel a mesterfogással a ruminok is élnek, megokolni próbálván, miként kerültek ősrumin eleik, a kuco-vlachok oda ahonnan ők maguk is felvándoroltak, balkáni őshazájukba.)

El kell ismerni, Benes elementáris lendülettel teszi túl magát a történelmi tényeken és olyan „adatokat” közöl a magyarok és szlovákok számarányáról, amikbe ő maga is belezavarodik. Ami a magyarokat illeti, hol csupán egynéhány elmagyarosodott tótról tud, hol felfut egymillióig, hogy egy keresztkérdés hatására visszatöppedjen egynéhány maradék magyar csoportig.

A konferencia ekkor - David Hunter Miller rendkívüli fontosságú gyorsírói feljegyzései szerint - mintha kísérletet tenne Benes zűrzavaros és képtelen állításainak az ellenőrzésére. „Nyolctagú albizottság kiküldését határozta el, amelyben két amerikai, két angol, két francia és két olasz delegátus foglalt helyet. Az albizottság feladatául tűzték ki, hogy az „igazságos” megoldásra vonatkozólag dolgozzon ki javaslatot (...”to make recommendation for a just settlement”). Az albizottság - saját bevallása szerint - a következőképpen készítette el jelentését:

”A kérdést gondosan HÁROM ÜLÉSBEN IS TANULMÁNYOZTUK. Ezeken az üléseken kialakult az az egyhangú vélemény, hogy ennek a szóban forgó területnek (az egész magyar Felvidéknek) az elcsatolása teljes mértékben indokolt és ésszerű.”

Három ülésen végzett „alapos tanulmányozás” után határoztak így az albizottság tagjai, akiknek sejtelve sem volt a területnek nemcsak a történelméről, de lakosságának megoszlásáról sem. **Pármillió ember sorsát intézték el így, „három ülésben”.** Erre mondják: vagy alaposan, vagy sehogy